

USKOVNICA 2002

ODRINI NA GLOBOKO

Lk 5,1-11

17. USKOVNIŠKI TEDEN

Priročnik za animatorje – 17. uskovniški teden
Izdano za interno uporabo namesto rokopisa.

Gradivo so pripravili:

Intonacija dneva: Martina Šetina – molitve, Karmen Jenič – zgodba.

Bogoslužje: Marko Košnik.

Delo po skupinah: Sodelavci Mladinske akademije - izobraževanje animatorjev.

Dodatek za češčenje križa: Marjana

Spokorno bogoslužje: Aleša Jovanovič.

Kapljica: Kristina in Andrej Pučnik.

Odgovarja: Jože Vidic, župnik.

Uredil in obdelal: Marko Košnik.

Cerknica, julij 2002.

DNEVNI RED

- 7.00 vstajanje**
- 7.20 intonacija dneva**
- 7.45 delov skupinah**
- 8.30 zajtrk**
- 9.30 predavanja**
- 12.30 kosilo in odmor**
- 15.00 delov skupnah**
- 17.45 puščava, osebno premišljevanje v tišini**
- 18.45 večerja**
- 20.00 sv. maša**
- 21.00 družabni n kulturni večer**
- 22.30 počitek**

1. teden – od 21. do 27. julija.

Sonja Poznič, Toni Cvetko, Natalija Brodar, Judita Kavčnik, Tomaž Vovko, Nihaela Podkrajšek, Majda Vode, Kočevar Ana, Urška Fabjan.

Jože Vidic, Jože Brečko, Rafanc Brečko, Drago Gačnik, Marko Košnik.

2. teden – od 28. julija do 3. avgusta.

Petra Dular, Manca Knap, Anita Štritof, Urša Jermolj, Jana Črepinšek, Barbara Drobnič, Anastazija Spači, Nuša Mezek, Matija Kogoj, Patricija Belak, Gregor Kebe, Janez Urbas.

Jože Vidic, Marja Lamovšek, Peter Pučnik, Drago Gačnik, Marko Košnik.

3. teden – od 4. do 10. avgusta.

Aleša Jovanovič, Sabina Stopar, Andrej Bider, Martina Šetina, Blaž Babnik, Špela Kert, Mihaela Kljun, Jenič Karmen, Ančka Suhadolnik.

Jože Vidic, Drago Gačnik, Marko Košnik, Janez Krnc.

NALOGE SKUPINE

Skupina za mašo	Pripravlja jutranjo molitev, molitev pred in po jedi, sv. mašo in večerno molitev.
Skupina za čiščenje in urejanje okolice	Skrbi za čistočo v hiši, izprazni koše za smeti, zakuri smeti, ureja okolico, pripravi solato ali krompir za kosilo.
Skupina za postrežbo	Streže pri mizi in pomiva posodo, na pohodu pripravi kosilo.
Skupina za veseli ali kulturni večer	Pripravlja veseli večer

Naloge in dnevi	Čiščenje hiše in okolice	Molitve in maša	Strežba in pomivanje posode	Veseli ali kulturni večer
Ponedeljek	1	2	3	4
Torek	2	3	4	1
Sreda		1	2	
Četrtek	3	4	1	2
Petek	4	1	2	3
Sobota	3	animatorji	4	

Tematika - ODRINI NA GLOBOKO

Iz evangelija po Luku.

»Jezus je stopil v enega izmed čolnov, bil je Simonov, in Simona prosil, naj odrine malo od kraja. Sédel je in učil množico iz čolna.

Ko pa je nehal govoriti, je rekel Simonu: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!«

Simon mu je odgovoril: »Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli, a na tvojo besedo bom vrgel mreže.«

In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati« (Lk 5, 3-7).

Janez Pavel II.

»Novo tisočletje se pred Cerkvijo odpira kot prostran ocean, na katerega je treba zajadрати, zaupajoč v Kristusovo pomoč. Božji sin, ki se je pred dva tisoč leti učlovečil iz ljubezni do človeka, tudi danes izvršuje svoja dela. Potrebno je imeti pronicljive oči, da bi jih videli in predvsem veliko srce, da bi lahko postali njegovo orodje.

Kristus nas vabi, naj se podamo na pot: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha« (Mt 28,19). Na začetku novega stoletja mora postati naš korak pri ponovnem osvajanju poti sveta bolj čvrst. Poti, po katerih hodi vsak izmed nas in vsaka izmed naših Cerkva je mnogo, toda med tistimi, katere družijo skupaj edinstveno občestvo, občestvo, ki se vsak dan hrani pri mizi evharističnega kruha in Besede življenja, ni oddaljenosti. Vsako nedeljo nam vstali Kristus znova omogoči svojevrstno srečanje v dvorani zadnje večerje, kjer se je pod noč, tistega dne »prvega v tednu« (Jn 20,19) predstavi svojim, da bi »dihnil« vanje dar oživljajočega Duha in jih uvedel v vehko pustolovščino evangelizacije. (Janez Pavel II, *Apostolsko pismo ob začetku novega tisočletja*, 58).

Predavanja

Ponedeljek. O globalizaciji

Mag. Ivo Kerže in Anton Jamnik

Torek: Po poti Cerkve

g. Lojze Dobravec

Četrtek: Svetopisemske zbudbe: Abraham, Tobit

dr. Stanko Gerjolj

Liturgija

Zbrana Božja beseda služi za duhovno poglobitev. Za vsak dan je predvideno posebno berilo in evangelij. Berila prikazujejo človeka pred izbiro dobrega in slabega, vesoljni potop kot posledico človeške hudobije, vodo v puščavi kot razodetje Božje prisotnosti, Pavlovo apostolstvo in spodbudo k ljubezni, da naj ljubimo ne z besedo, temveč z dejanji. Evangeliji pa opisujejo Jezusov krst, njegovo delovanje ob Genezareškem jezeru in njegovo nenehno povstajensko povabilo, da odrinemo na globoko.

Delo po skupinah

Zamišljeno je kot nadaljevanje dopoldanskega predavanja. Temelji na pogovoru, izmenjavi izkušenj in mnenj, učenju različnih metod in praktičnih vaj za delo z mladimi. Pripravljen je natančen in pregleden program dela, ki ga je letos pripravil Mladinski ceh. Delo po skupinah ima več sklopov: namen in vsebina, molitev, metoda, dejavnost, zgodba, pogovor, naloga in zaključna molitev.

Bogoslužje in molitev

Intonacija dneva pomeni jutranj ugalsitev na Božjo frekvenco. V ta namen so za vsako jutro že pripravljene kratke molitve. Sveta maša je vrhunec vsakega dneva, ki ga dejavno sooblikujemo s pesmijo in besedo. S sodelovanjem in vključevanjem slehernega udeleženca, z izbranim in pripravljenim bogoslužjem in v lepem ozračju bomo zares lahko odpluli na globoko.

Kapljica v puščavi

Zgodba o Titaniku je znana vsem, enim bolj, drugim manj. Pustolovščina brez primere, zgodba o medčloveških odnosih, o razmerju med družbenimi razredi in osnovna zgodba, ki jo izpriča Rose, ena od preživelih. Za nas ni pomembna zgodba, igralci, niso pomembne razsežnosti ladje, posadke, potnikov. Za kapljico in razmislek v puščavi bo dovolj, da se bomo našli v vlogi kapitana Titanika našega življenja, da bomo o našem življenju razmišljali, da bomo naredili sklepe za prihodnost, da se bomo zavedali, da vaše življenje bogati številne prijatelje in znance. Da se ob Titaniku spomnimo na mogočnost in tragičnost, na romanco in tragedijo, na to, kako bomo živeli tukaj na Uskovnici in potem, v vsakdanjem življenju v dolini.

Posebni dnevi

Sreda je dan, ko se gre v naravo. V naravi je veliko prilik za medsebojni pogovor, spoznavanje, srečevanje, sklepanje prijateljstev in izmenjavo osebnih izkušenj.

V petek je dan sprave. Popoldne je spokorno bogoslužje, ki nas bo letos popoljalo na ladjo Cerkev, njen kapitan pa je Jezus.

Razlaga simbolov za delo po skupinah

Metoda je način, kako lahko spravite skupino v aktivno sodelovanje. Namenjena je uporabi tehnik pri delu s skupinami in olajša vaše delo.

Je povzetek nekega dogajanja, lahko si jo zapišete na posamezna mesta, kot želite. Mesta označena s to ikono lahko uporabite kot izhodišča za pogovor in delo skupin

Kot že ikona pove, predlagamo na nekaterih mesti čas, da se skupina pogovori, da se mladi odprejo in povejo nekaj iz izkušenj.

Skupina naj bo aktivna, naj se zabav in naj nasploh ustvarja. Če bodo k temu pripomogle tudi predlagane dejavnosti bomo veseli, vsekakor pa bo skupina dosegla svoj in naš namen prek aktivnosti v skupini

Mogoče celo prevečkrat omenjena, vendar naj ima svoje mesto pri animatorju, pri skupini in pri udeležencih. Uporablja se lahko tudi kot meditacija, nagovor ali skupinska molitev

Namenjena je podkrepitvi lastne domišljije in doživljanja zadev, ki se tičejo posameznika, skupine ali na splošno vseh. Zgodbe vedno nudijo zatočišče in možnost pripovedovanja o sebi v tretji osebi.

Predlogi pesmi

Ponedeljek - ODPRTO MORJE ŽIVLJENJA

INTONACIJA DNEVA

Zgodba

Jana je ležala na postelji v svoji sobi in zadrževala solze. Kako naj vendar zaspi, ko pa ima polno glavo problemov in vprašanj. Dan, ki se je ravno iztekal, je bil znova težak. Oče ga je spet srknil preveč, mama pa je bila zaradi tega vsa nasajena in je cel večer metala nanj ploho nizkih besed.

Jana je bilo dekle kot tisoč drugih. Hodila je v tretji letnik srednje šole in se zanimala za vse tiste stvari, ki zanimajo povprečne najstnice. Verjela je, da obstaja Bog, vendar ji ni bilo jasno, zakaj Bog, joga, horoskop in jasnovidke ne gredo skupaj. Njena glavna težava pa je bila njena družina. Ni mogla sprejeti, da se njen očka ne more upreti alkoholu, da se njena mami zaradi tega sploh več noče z njim pogovarjati in da je tako v hiši ali cel rompompom ali pa moreča tišina.

Ni mogla reči, da je starša nimata rada. Ne, njej ni noben od njiu rekel nobene žal besede, a kljub temu sta jo s svojim obnašanjem psihično spravljala ob tla. Jana je začela iskati življenje drugod. Če v svoji družini ni našla te ljubezni, jo je skušala najti zunaj svojega doma. Svet ji je ponujal ogromno možnosti. Hrepenela je le po sreči, le po tem, da zbeži od te moreče atmosfere, ki jo je doživljala v družini, da na vse to pozabi, in da vsaj takrat, ko ni doma, uživa do konca.

Nekega sobotnega večera so se s sošolci odpravili na zabavo. Jana se je sprva nekaj upirala. Obljubila je stari mami, da ji bo krajšala večer, ker bo sama doma. Sošolci so se ji seveda smejali.

»Ej, uživali bomo. Izkoristi življenje, saj ga živiš samo enkrat.«

»Ampak ... kaj naj pa rečem? Obljubila sem ji in stara mama računa name.«

»Kdo pa še danes drži obljubo? Nekaj si izmisli, saj imaš domišljijo. Ne boš menda na račun ene stare mame ostala brez zabave.«

Seveda sošolci niso potrebovali dosti časa, da so jo prepričali. Jana se v svoji mladosti ni kaj dosti spraševala, kdo bi ji lahko dal pravo srečo. Samo, da se ima lepo. Ozirala se je po svojih sošolcih in počela to, kar so počeli oni. Piknik je bil noro fantastičen. Bil je začetek zimskih počitnic in sošolci so si dali duška. Piva, domačega vina in žganja je bilo dovolj. Razred je bil zbran kompletno, le en sošolec je prišel malce kasneje.

»Se opravičujem, ampak saj nisem najbrž nič takega zamudil. Nisem mogel prej, smo imeli mladinsko srečanje,« je rekel ob prihodu.

»Aha. Pa je to obvezno?« ga je vprašala Jana.

Simon je odkimal.

»Ja, zakaj si pa potem šel na srečanje, če pa je tukaj tako nora zabava?«

»Tam je še večja zabava. Kaplan, ki vodi, je faca. Danes je bilo pa še posebej lepo, pogovarjali smo se o naših bremenih in težavah.«

Jana ga je kar gledala ...

»Ti, Simon, ampak nekaj mi še vedno ni jasno ... A veš, kako se je težko pogovarjati o teh stvareh? To je naravnost grozno. Jaz o svojih problemih ne mislim z nikomer govoriti, kdaj pa kdaj se v svoji sobi malce zjokam, drugače pa lutam okoli in pozabim na vse skupaj. Ti pa se cel večer pogovarjaš o tem, namesto da bi prišel sem, si tukaj dal duška ter pri tem pozabil na vse križe in težave.«

»Že, Jana, ampak ... glej ... če se ti pogovarjaš o življenju samo kot o skupku problemov, ki te uničujejo, in bežiš od njih, ne storiš nič. V bistvu se še bolj pogrezaš v zagrenjenost.«

»A zdaj mi boš rekel, da so problemi nekaj čudovitega.«

»Ne, tega ne bom rekel, ker tudi jaz včasih bežim od njih. Čudovito je le, ko vidiš v težavah smisel.«

»Ne razumem,« je bila Jana kratka, jedrnata in iskrena.

»Veš, kaj. Pojdiva v soboto skupaj na srečanje. Mogoče boš kaj bolj razumela. Sama se moraš sicer odločiti, a ti povem, da ti ne bo žal.«

Za Jano je bilo to vse odločno preveč. Po drugi strani pa zelo privlačno. Simon ji je bil že celo leto nekaj posebnega. Zdel se ji je srečen in realen človek. V tem pogovoru pa je tudi začutila, da govori goreče in s srcem. V njej se je nekaj zganilo. Simon jo je pošteno zmedel. Ona sama je šla kakšno nedeljo k maši in mislila, da je to v bistvu dovolj, da kaj več niti ni potrebno. Če je bila iskrena, je hodila predvsem zato, da je bila lahko zdoma tisto urico, ko se je oče počasi z mačkom prebujal in je mama spet izgubljala živce. Bolj kot samo povabilo je Jano pritegnil Simonov način. Ni je silil, prepustil je odločitev njej sami. To jo je privlačilo.

Molitev

Gospod.

Novo jutro. Vendar drugačno od juter v dolini vsakdanjega življenja. Jutra na Uskovnici imajo svoj čar,... In ko se v današnjem dnevu odpravljam na morje življenja, se obračam nate, Gospod, ki si moj krmar. Z vsem srcem te prosim:

Bodi **pred** menoj, bodi mi kompas in mi kaži pravo smer,
bodi **ob** meni, da me boš vzel v naročje in me varoval vseh
nevarnosti.

Bodi **za** menoj, da me obvaruješ zahrbtnosti hudobnih ljudi,
bodi **pred** menoj, da me ujameš, če padem.

Bodi **v** meni, da me potolažiš, če bom žalosten,
bodi **nad** menoj in me blagoslavlaj.

Gospod, od tebe prihaja vse dobro.

Imej oblast nad menoj in krmari
nad mojimi **mislimi**, da bom mislil, kar je dobro,
nad mojimi **očmi**, da bom gledal, kar je dobro,
nad mojimi **ušesi**, da bom poslušal, kar je dobro,
nad mojimi **usti**, da bom govoril, kar je dobro,
nad mojimi **čustvi**, da bom čutil, kar je dobro,
nad mojim **srcem**, da bom ljubim, kar je dobro,
nad mojimi **rokami**, da bom delal, kar je dobro,
nad mojimi **nogami**, da bom hodil po dobri poti.

Jutranja molitev animatorja

Gospod, slavim te, ti si jutro in večer, začetek in konec časa.
Tebi se zahvaljujem za pokoj noči in za luč novega dne.
Telo in duša sta tvoja, od tebe je vse kar se zgodi.

Gospod Jezus Kristus, Luč sveta, ti si pot, ki jo bom danes hodil,
ti si resnica, ki me vodi, ti si življenje, ki ga najdem.
Daj mi svojo ljubezen, da te bom spet našel v ljudeh.
Daj mi potrpežljivosti in sprostčenosti in ohrani me v svoji ljubezni.

Gospod, ti si stvariteljski duh, prebudi moje čute in misli,
daj mi domišljijo in bistrino, občutljivo vest,
pravo pomagajočo besedo in skrbno dejanje,
da bom storil kaj koristnega in da ta dan ne bo izgubljen.

Gospod, sveti Bog, sprejemam, kar mi pošiljaš:
uspeh in neuspeh, veselje in trud.
Prosim te za vse, ki ta dan začenjajo s skrbjo,
s tesnobo ali z bolečinami.
Spremljaj nas po poteh, ki bomo danes odkrivali.
Ohrani nas.
Zahvaljujemo se ti za ta novi dan in poti,

ki bomo danes odkrivali.

(Jörg Zink, Prošnja za pravo besedo, molitev iz Ognjišča str. 19)

Malo postoj, (114)

LITURGIJA

Prvi človek je že od dneva stvarjenja naprej postavljen pred izbiro dobrega in slabega. Drevo spoznanja je namreč simbol človekovega hrepenenja, da bi postal kakor Bog. In Bog je človeku dal spoznati hudo in dobro. Dal mu je svobodno voljo in s tem možnost, da sam izbira med življenjem in smrtjo, med srečo in nesrečo. Toda človek se, kljub svobodni izbiri, sam ne more odrešiti. Bog mu ponudi roko.

Jezus zato prihaja kot novi človek, ki sprejme Janezov krst in ga pozneje na križu povzdigne v zakrament odrešenja za vse ljudi. V Bogu smo sedaj vsi ljubljeni sinovi, katerih je nebeški Oče vesel. Jezus je po krstu v Jordanu odšel v puščavo, kjer je tako kot prvi človek postavljen pred skušnjave satana.

Moderni čas nas vsak dan postavlja pred izbiro dobrega in slabega. Če kdaj, potem še posebej danes občutimo, kaj pomeni izbirati med mnogimi možnostmi.

BERILO: Prvi človek pred izbiro dobrega in slabega

1 Mz 2,4b-9.15-17

Na dan, ko je GOSPOD Bog naredil zemljo in nebo, še ni bilo nobenega poljskega grmičja na zemlji in trava še ni rastla na polju, kajti GOSPOD Bog še ni pošiljal dežja na zemljo in ni še bilo človeka, da bi polje obdeloval.

Iz zemlje pa se je vzdigovala vlaga in namakala vso površino polja.

GOSPOD Bog je iz zemeljskega prahu izoblikoval človeka, v njegove nosnice je dahn timer življenjski di in tako je človek postal živa duša.

GOSPOD Bog je zasadil vrt proti vzhodu v Edenu in je tja postavil človeka, katerega je bil izoblikoval.

GOSPOD Bog je dal, da je iz zemlje pognalo vsakovrstno drevje, prijetno za pogled in dobro za jed, tudi drevo življenja v sredi vrta in drevo spoznanja dobrega in hudega.

GOSPOD Bog je človeku zapovedal in rekel: »Z vseh dreves v vrtu smeš jesti, le z drevesa spoznanja dobrega in hudega nikar ne jej! Kajti na dan, ko bi jedel z njega, boš gotovo umrl.«

EVANGELIJ: Jezusov krst in hudičeve skušnjave
Mr 1,9-13

Tiste dni je prišel Jezus iz Nazareta v Galileji in Janez ga je krstil v Jordanu.

Brž ko je stopil iz vode, je zagledal nebesa, ki se razpirajo, in Duha, ki se je spuščal nadenj kakor golob. In zaslišal se je glas iz nebes: »Ti si moj ljubljener Sin, nad teboj imam veselje.«

Takoj nato ga je Duh odvedel v puščavo. V puščavi je bil štirideset dni in satan ga je skušal. Bil je med zvermi in angeli so mu stregli.

PREDAVANJE

Globalizacija (dr. Anton Jamnik, mag. Ivo Kerže)

- + prostorska razsežnost
- + kulturna razsežnost
- + verski pluralizem
- + vrednote in problemi

DELO PO SKUPINAH

1. Namen in cilj: Odprto morje našega življenja

* Spoznati, kakšne so razsežnosti mojega življenja: moja čustva, moj odnos do drugih, moje dejavnosti, moj prostor v skupini ali župniji.

* poznavanje, oblikovanje skupine in medsebojna povezanost v smislu, da smo vsi enako in vsi sodelujemo.

2. Molitev

Gospod, postavi si me na ta svet

Gospod, tako je:

tukaj sem, ti si me postavil na ta svet,
da bi spoznaval njegovo bogastvo in bedo,
lepoto in iznakaženost, veličino in podlost;
da bi ga spoznaval kakršen je,
da bi gledal nanj, kakor gledaš ti:
z njegovimi prostranstvi in mejami,
z njegovimi zakladi in možnostmi,
z njegovimi pravičniki in grešniki.

Da bi ga ljubil, kakor ga ljubiš ti:
s posebno ljubeznijo do majhnih,
do ubogih, do tistih, ki trpijo,
do tistih, ki upajo,
do tistih, ki jih je ranil greh.

Postavi si me na ta svet.

Glej, tukaj sem,
da bi v njem odkril tvoje sledove,
ta bi mu razodel tvojo ljubezen,
tvoje usmiljenje, tvojo dobrohotnost, tvojo moč.

Daj mi bratsko srce,
 da bom razumel njegove upe;
 naredi me močnega.
 Stori, da bom znal biti do drugih domač
 In hkrati obziren, vdan in pripravljen z pomoč.
 Da jim bom po svojih močeh zares pomagal
 Prek vseh človeških upov
 Priti do tistega upanja, ki ne razočara. (Thomas Suavet)
 (Prošnja za pravo besedo – Molitve iz Ognjišča, stran 183)

Mnogo poti (120)

3. Predstavljanje

Spoznavanje je temelj dobrega skupinskega dela in sožitja, zato bomo najprej z namenom, da se bolje spoznamo, naredili v skupini predstavitev samega sebe in naših družin, naše okolice in dejavnosti v katerih smo aktivni.

A. Naša država

Na list papirja si vsak udeleženec nariše zemljevid. Vanj napišemo ime svoje države, ki je izpeljanka iz lastnega priimka. Zemljevid naj vsebuje tudi razne posebnosti ali podrobnosti. Na listu zadaj ali na poseben list v nadaljevanju vaje opišemo, kako je sestavljena vlada te države:

Predsednik/ca ...(oče, mama napišemo ime)

Vlada ... Opiši, kako je sestavljena, kakšno vlogo ima vsak član družine (ožje in širše, npr. teta Špela – Minister za zunanje zadeve, kdo je za finance ...).

Opiši kakšno vlogo imajo v tej državi sosedje, šola, cerkev, druge organizacije...(katere?)

Opređelimo kakšno obliko vlade ima ta država? (demokracija, anarhija, tiranija....).

Opiši, kako se počutiš v tej državi. Lahko kaj spremeniš? Kaj? Kako? ...

B. Kako se počutimo v skupini

Namen dejavnosti je vzgojno izobraževalni: ambientacija, pozornost, ko s pomočjo interaktivne vaje pridemo do kakih spoznanj - občutek za skupino ob katerih se lahko pogovorimo : kako se počutim kot posameznik v skupini danes, a začetku naše skupne poti.

Skupina se postavi v krog in na voditeljev znak - (gib z roko) vsak udeleženec zamiži na levo oko. Nato da voditelj drugi znak z roko in udeleženci zaprejo tudi drugo oko. Na voditeljev znak (z glasom) dvignejo svoje roke pred sebe in jih držijo odročene.

Voditelj znova z glasom opozori, da udeleženci premaknejo roke proti levemu in desnemu sosedu, dokler ne začutijo njegove dlani in se je oklenejo.

Voditelj se priključi krogu in pove, da na dani signal (stisk rok, ki potuje okoli kroga, vsakdo, ki začuti stisk) pove svoje ime!

Stisk potuje od desne proti levi.

5. Zgodba pove več

Neprehojena pot

Skrita med gorami in daleč proč od sveta je ležala vas. Do nje so vodile tri poti. Na križišču, kjer so se poti razhajale, so bili trije

smerokazi. Na prvem je pisalo: »Proti morju«, na drugem: »V mesto«, na tretjem pa: »Nikamor«.

Kolikor daleč je segel človeški spomin, so potovali samo po prvih dveh poteh. Nihče si ni nikoli upal iti po poti, ki ni vodila nikamor. Ostala je zapuščena in neprehojena.

Maja, otrok iz vasi, je ljudem ves čas postavljala eno samo vprašanje: »Kam pelje pot, ki vodi nikamor?«

Ljudje pa so ji vedno enako odgovarjali:

»Nikamor.«

Vaščani so se zbaljali za varnost male deklice in ji rekli:

»Nikoli ne smeš iti po tej poti. Zelo nevarna je. Nihče še ni bil tako pogumen, da bi potoval po njej.« Mala Maja pa si je mislila:

»Če je pot, potem mora nekam peljati!«

Nekega dne je smuknila iz vasi in jo mahnila po prepovedani poti. Zelo dolgo je potovala po hribih in dolinah, mimo potokov in slapov, skozi gozdove in puščavo. Ko je potovala, je začejala verjeti, da so imeli vaščani prav. Pot res ni vodila nikamor. Potem pa je nekega dne opazila psa in si dejala:

»Kjer je pes, tam mora biti tudi hiša ali vsaj človek.«

Z mešanim občutkom strahu in upanja je šla za psom. Po poti jo je vodil k hiši, skriti v listnatem gozdičku. V hiši je živela starka. Kdo je bila ta starka? Morda vila ali dobri duh? Ni znano.

»Pridi, deklica,« je rekla Maji.

»Pridi v mojo hišo. Lepa je in polna zakladov. Dolga leta sem čakala, da bi me kdo obiskal.«

Maji je pokazala stanovanje, polno dragocenih zakladov. »Otrok, vzemi, kar hočeš,« je dejala. »Vse, kar imam, je tvoje, če me prosiš. To je nagrada zate, ker si bila tako pogumna in si potovala po poti, ki ne vodi nikamor. Vsa ta leta sem čakala, toda nihče si ni upal potovati.«

Natovorjena z zlatom in dragulji se je Maja poslovila od prijazne starke. Pes jo je vodil do poti in vrnila se je v vas. Vaščani so že posumili, da jih Maja ni ubogala in je šla po prepovedani poti. Zaskrbljeni in jezni so bili prepričani, da se ji je zgodilo kaj strašnega in je ne bodo nikoli več videli. Bili so presenečeni, ko so jo zagledali, kako jim gre po poti naproti in nosi dragocen zaklad. Po pravici jim je povedala o svoji poti. Začudeni in presenečeni so jo poslušali.

Kmalu zatem se je veliko vaščanov odpravilo po poti, ki ne vodi nikamor, pogoltni na nagrade, ki so jih pričakovali. Hodili so dneve in noči in niso si hoteli privoščiti počitka, dokler ne bi prišli »nikamor«. A niti psa niti hiše niti starke niso mogli najti. Polni grenkobe in razočaranja so se vrnili v vas. Zbrali so se okoli Maje in jo obtožili, da je lažnivka.

Maja je zmajala z glavo in mirno rekla: »Res je. Tam je zaklad, ki ga bodo našli samo tisti, ki si upajo potovati po poti, ki ne vodi nikamor.«

Ko nekdo uspe, rečejo, da je iznajditelj ali izumitelj. Tiste, ki si ne upajo potovati po neznani poti, imenujejo norce ali propadle tiste, ki ne uspejo.

Življenje je za drzne (Antony de Mello).

*Živiš samo, če najdeš zaklad, za katerega bi z veseljem umrl.
(Dragoceno odkritje)*

6. Ob zgodbi se pogovarjamo

Neprehojena pot!

Globalizacija je pot, ki jo nismo še prehodili.

Pripravljamo se na to hojo!

- Kaj je globalizacija, kaj nam pomeni ta pojem
- Nam to povzroča strah?? (Česa??)
- Kako se pripravljam jaz na to pot?
- Dovolj poznam samega sebe, da se bom potem našel v globalizaciji?
- Katera je moja osebna pot, ki vodi »nikamor«?
- Notranja pot spoznanja
- Kakšen zaklad bomo odkrili?

A. Metoda dela je pogovor v krogu, za razbremenitev poskrbi animator.

B. Metoda dela je skupna priprava zaključnega plakata, na katerega se narišejo poti, ki vodijo nikamor iz centra lista, ki je naša osebnost.

7. Naloga

Med dnevom poišči globalno težavo, ki se ti zdi najbolj pomembna v tem trenutku. Zapiši si jo v osebni zvezek!

Enako naredi tudi za svoj osebni cilj v družbi. Kaj misliš, da lahko spremeniš v svojem okolju s svojim znanjem, obnašanjem.

8. Zaključna molitev

Mladost nikakor ni »nora doba«, temveč je sijajna doba, tista, v kateri Bog po naravnih zakonih polaga v telo in srce mladega človeka globok klic po nekem drugem telesu, po nekem drugem srcu.

Dobro bi bilo, če bi mlad človek imel takrat nekoga, ki bi mu to povedal, starše, ki ga tako ljubijo, da ga ne držijo sebično zase, temveč njegov pogled usmerjajo na novo in svetlo pot.

Poslušaj moj dragi, ustavi se in v tišini se podaj na dolgo romanje do dna svojega srca. Pojdi ob bregu svoje čisto nove ljubezni, kakor hodimo vzdolž potoka, da pridemo do njegovega izvira in prav na koncu, prav na dnu, v neskončni skrivnosti svoje zbegane duše, boš

srečal mene, kajti meni je ime Ljubezen, moj dragi, in od vekomaj sem samo Ljubezen in Ljubezen je v tebi.

INTONACIJA DNEVA

Skozi cel teden se je Jana odločala, ali bo šla v soboto zvečer s Simonom ali ne. Izgubiti tako ali tako nima kaj. Če ji bo neprijetno, naslednjič pač ne bo več šla. Odločitev je v njenih rokah, ji je rekel Simon. Se pravi, da je ne bo nihče postrani gledal, če se bo prikazala enkrat in nikoli več. Po drugi strani pa se je spraševala, kaj bodo na to rekli njeni sošolci in ostali znanci. Naj jim pove, da je šla namesto na zabavo na mladinski verouk? Saj se ji bodo smejali. A še isti hip se je spomnila na Simona. On je tudi pred vsemi rekel, kje je bil in zakaj je zamudil. Jano je ta njegova drža prevzela. Nekje v sebi je začutila hrepenenje, da bi tako kot ta njej sošolec lahko sprejemala težave, ki jih je imela doma in o katerih do tega trenutka sploh ni hotela razmišljati. Naslednjega dne je zavila k maši. Malce zaradi vsega tega, kar je doživela prejšnji dan v pogovoru s Simonom, malce pa za vsak slučaj, če jo bo kdo v soboto na srečanju vprašal, kdaj je bila nazadnje pri bogoslužju ... Stopila je tudi v spovednico.

»Ja ... kaj pa na mladinski verouk kam hodiš?« jo je na koncu pobaral kaplan.

»Ne, nikamor.«

»Ja, kako to, da ne? Saj to je pa vendar največja žurka,« je zaslišala odgovor.

Jana je bila vsa šokirana. Najprej Simon in potem še ta kaplan. Če pa ta človek vodi mladinski verouk ... to pa mora biti res zabavno. Sedaj je bila popolnoma odločena. V soboto je skupaj s Simonom odšla na srečanje.

»Jaz sem Jana,« je podala roko kaplanu.

»Jaz pa Jože,« ji je ta odvrnil s takim tonom, da je dekले moralo planiti v smeh.

Tako se je nekako začelo. Jana je bila prvi dan navdušena. Ne, ni je kar naenkrat obšlo razsvetljenje, ni z enim mladinskim srečanjem poglobila vero v Boga, ni je toliko navdušil evangelij, ki so ga prebrali, kot pa celotno razpoloženje, sproščen smeh, iskrenost v pogovorih, sreča, ki jo

je čutila v vseh zbranih, a ni vedela, od kje izhaja in kje so jo ti njeni vrstniki dobili. To je bil razlog, da je naslednjo soboto spet šla. In da je tako postala redna obiskovalka mladinskih srečanj.

Molitev

Gospod,
tukaj sem, usmerjaj mojo barko, ko pluje po odprtem morju
prostranega morja življenja, kjer razburkani valovi zahtevajo trdno
vero in močno zaupanje. Kam je usmerjeno moje življenje,
kako krmarim med valovi vere in nevere?

Gospod,
naredi iz mene orodje svojega miru:
kjer je **sovrastvo**, naj prinašam **ljubezen**.
Kjer je **žalitev**, naj prinašam **odpuščanje**.
Kjer je **nesloga**, naj prinašam **enotnost**.
Kjer je **dvom**, naj prinašam **vero**.
Kjer je **zmota**, naj prinašam **resnico**.
Kjer je **obup**, naj prinašam **upanje**.
Kjer je **žalost**, naj prinašam **veselje**.
Kjer je **tema**, naj prinašam **luč**.

Daj mi moč, da bi znal **tolažiti** druge,
daj mi moč **razumeti** druge,
daj mi ljubezen, da bi znal **ljubiti** druge.

Vodi me, dobra luč,
skozi temo, ki me obdaja,
popelji me naprej.

Vodi moje korake,
ne prosim te, da bi mi že zdaj razodel,
kaj mi prinašaš v prihodnosti.
Zadostuje mi en sam korak, za ta trenutek.

S tvojo pomočjo morem krmariti med valovi,
ki z vso močjo razburkajo moje življenje.
Med valovi vere in nevere,
med valovi skušnjav in preizkušenj,
med valovi dobrega in slabega.

Le s tvojo pomočjo in pod tvojim zavetjem
zmorem živeti življenje, ki ga želim.

LITURGIJA

Človeštvo v svoji svobodi izbira pot slabega. To nam pove zgodba o potopu. Razburkane vode pomenijo veliko preizkušnjo za dobre in slabe. Samo pravični se bodo znali pravilno rešiti.

Učenci so največ svojega časa preživel ob Genezareškem jezeru. Lovili so ribe in se s tem preživljali. Tudi Jezus je ob tem jezeru dolgo časa hodil in oznanjal. Jezero je pomenilo vir bogastva, ko je bilo razburkano, pa je spominjalo na vode vesoljnega potopa. Učenci so doživeli velik vihar vere, saj Jezusu kljub mnogim čudežem še niso verjeli. Na vihnem jezeru pa so dokončno utrdili svojo vero vanj in od takrat naprej vedeli, da je Jezus njihova prava smer življenja.

Današnji čas je podoben viharju, ki od nas zahteva veliko vere. Mnogi doživijo polome svojega življenja, ker na poznajo prave smeri in ker nimajo dovolj močnega zaupanja.

BERILO: Vesoljni potop kot posledica človeške hudobije

1 Mz 7,7-12.17-24

Noe in z njim njegovi sinovi, njegova žena in žene njegovih sinov so šli v ladjo, da bi se rešili pred vodami potopa.

Od čistih živali in od živali, ki niso čiste, od ptic in od vsega, kar lazi po zemlji, je prišlo po dvoje k Noetu v ladjo, samci in samice, kakor je Bog zapovedal Noetu.

Po sedmih dneh so vode potopa prišle na zemljo.

V šeststotem letu Noetovega življenja, na sedemnajsti dan drugega meseca, so začeli bruhati vsi studenci velikih globin in odprle so se nebesne zapornice.

Štirideset dni in štirideset noči je deževalo na zemljo.

In potop je bil na zemlji štirideset dni. Vode so narasle in vzdignile ladjo, tako da je splavala nad zemljo.

Vode so se dvignile in zelo narasle na zemlji, ladja pa je plavala na vodi. Vode so čedalje huje naraščale na zemlji in pokrile vse visoke gore, kar jih je pod vsem nebom.

Vzdignile so se za petnajst komolcev nad vrhove in pokrile gore.

Tako je preminilo vse meso, ki se je gibalo po zemlji: ptice, živina, zveri in vsa drobna bitja, ki mrgolijo po zemlji, in vsi ljudje.

Pomrlo je vse, kar je imelo v nosnicah dih življenja in je živelo na kopnem.

Iztrebil je s površja zemlje vse, kar živi: ljudi in živino, laznino in ptice neba; iztrebljeni so bili z zemlje. Ostali so samo Noe in tisti, ki so bili z njim v ladji.

EVANGELIJ: Jezus pomiri vihar

Lk 8,22-25

Nekega dne je s svojimi učenci tudi on stopil v čoln in jim rekel: »Prepeljimo se na drugo stran jezera!« In so odrinili.

Medtem ko so se peljali, je zaspal. In nad jezero je prihrumel silen vihar. Čoln je napolnila voda in bili so v nevarnosti.

Pristopili so torej, ga prebudili in rekli: »Učenik, Učenik, izgubljeni smo!« In vstal je ter zapretil vetru in razburkani vodi. Ponehala sta in nastala je tišina. Rekel jim je: »Kje je vaša vera?« Obšel jih je strah, začudili so se in govorili med seboj: »Kdo neki je ta, da ukazuje celo vetrovom in vodi in so mu pokorni?«

PREDAVANJE

- + pot božje besede
- + pot molitve
- + pot evharistije
- + pot sprave
- + pot pričevanja

DELO PO SKUPINAH

1. Namen in vsebina: Kam je usmerjeno naše življenje, kakšna je naša smer

+ moja filozofija življenja,
+ geslo mojega življenja,
+ vera mi daje določeno usmeritev in me vabi, da živim globlje in zavzeto,
+ jaz med valovi vere in nevere čustveni: poglobitev našega osebnega prepričanja.

2. Molitev: Moji Obiskovalci

Gospod, ljudje čakajo name.
Čakajo, da storim kaj zanje,
čakajo na mojo besedo,
na moje pismo ali na moj obisk.

Računajo na to, da bom imel zanje čas,
čas in veliko moči.

Gospod, toliko jih je, ki me potrebujejo;
tako veliko jih je,
ki bi jih moral poznati,
ki me srečujejo in pričakujejo,
da bi jih poznal po imenu.

Toliko jih je,
ki pri meni iščejo odprta vrata,
prazen stol in uro pogovora.
Hočejo, da jim pomagam nositi breme,
tudi tisto breme, ki so pogosto sami sebi.

Gospod, jaz sem gost v tvoji hiši.
Sprejel si me k sebi in poslušal me,
nosiš z mano moja bremena.
Prišel sem k tebi in ti me prenašaš.
Gospod, k tebi privedem vse, ki so prišli k meni.

Sprejmi nje in mene z vsem njihovim in mojimi bremeni.

Gospod, ti si gostitelj in topel dom.

Naj se odpočijem pri tebi.

Daj mi poguma, da spet odprem vsem, ki hočejo vstopiti,
da bi vsi, ki iščejo mene, lahko našli tebe.

Prošnja za pravo besedo – Molitve iz ognjišča – stran

Gospod, v tvojo hišo (52)

3. Ogrevanje

Zapojemo eno ali dve pesmi

V tem delu je potrebno pripraviti skupino za bolj poglobljeno delo.

Sledi spontan pogovor o predavanju in izmenjava mnenj.

4. Pogovor je temelj našega življenja

Namen te dejavnosti je vzgojno – izobraževalni.

Skupino razdelimo v manjše skupinice s po 3 - 4 udeleženci. Vsaki skupini damo list A4 z napisano temo in vprašanji na to temo.

PRIMER: MORALA. Kaj je morala? Kaj ti pomeni moralno obnašanje? Kje se včasih pretirava z moralo? Kam pripelje življenje brez morale? Kakšni so moralni zakoni? ...

Možne teme kot so morala, drugačnost, priseljenci, evtanazija, splav, pogreb, etika...

Pogovor o postavljeni temi v skupinah traja približno 15 minut.

I. del: Meditacija. Po pogovoru (15 min) se celotna skupina usede na tla in če je možno damo v ozadju mirno glasbo, da se lahko po vroči debati umirimo. Voditelj vodi meditacijo in daje navodila za razmišljanje udeležencem.

"Najprej zapremo oči in se poglobimo v našo notranjost: poskusimo ustaviti naše misli in damo prednost čustvom. Za izostritev bom najprej naštel nekaj pojmov, vi pa bodite pozorni na čustva, ki vas dobo obdala - nogometna evforija, disco ples z vašimi prijatelji, čudovit pes, ki ga sprehajaš po plaži, prijatelji, mama, velika čokoladna torta samo zate, ..."

II. del: Občutki. Sedaj bodimo pozorni na naše občutke - sami si predstavljajmo najbolj pozitivno izkušnjo tega meseca in najbolj negativno izkušnjo. Na kaj mislim, kaj občutim, kako razmišljam o tem ...

III. del: Pogovor. Ko se glasba konča, počasi odpremo oči in vsak pove nekaj vtisov iz svojih "sanj".

5. Zgodba pove več

Biseri

Jana je bila ljubko petletno dekletce. Nekega dne, ko sta skupaj z mamo nakupovali v trgovini, je Jana v malem izložbenem okencu

na polici poleg igrač zagledala biserno ogrlico iz plastike za 2000 tolarjev. Jani je bila takoj všeč in zelo si jo je želela imeti. Ko je prosila mamo, da ji kupi ogrlico, ji je mama dejala: »Res je ogrlica, moja draga Janica, ampak stane veliko denarja. Takole se dogovoriva. Kupila ti bom to ogrlico, a ko prideva domov, bova naredili seznam gospodinjskih opravil, ki jih boš morala opraviti, da boš odkupila tole ogrlico. In ne pozabi, da ti bo verjetno babica za rojstni dan tudi dala nekaj denarja in mi ga boš lahko vrnila zanj. Prav?« Jana se je strinjala in mama ji je kupila biserno ogrlico.

Jana je bila pri gospodinjskih opravilih zelo pridna, na vso moč je pomagala svoji mami in seveda, za rojstni dan je za babičino darilo dobila bankovec za celih 1000 tolarjev. Kmalu je Jana odplačala svojo biserno ogrlico. Kako zelo rada je imela svoje bisere! Ogrlico si je nadela okrog vratu in jo vedno nosila s seboj, kamorkoli je šla. Imela jo je v vrtcu, v postelji, ko se je igrala s prijateljicami, ko je hodila z mamo nakupovat, ves čas jo je imela na sebi. Razen takrat, ko se je kopala, ker bi imela zelen vrat, tako ji je dejala mama.

Vsako noč, ko se je Jana odpravljala spat, ji je oče pred spanjem povedal njeno najljubšo pravljico. Neko noč, ko je končal z zgodbo, je dejal:

»Jana, me imaš kaj rada?«

»Seveda, očka, zelo te imam rada,« je odvrnila deklica.

»No, če me imaš res rada, pa mi podari svojo biserno ogrlico.«

»Oh, pa ne mojih biserov, očka!« je nejevoljno dejala Jana.

»Ampak veš kaj, lahko ti podarim Roziko, mojo najljubšo lutko.

Se je spominjaš? Dal si mi jo lansko leto za rojstni dan. Pa tudi vse njene oblekice in pribor ti dam poleg. Prav?

»Ne, ljubica, saj je v redu,« je odvrnil očka in jo poljubil na lica.

»Lahko noč, zaspanka.«

Teden dni kasneje je po prebrani pravljici očka spet vprašal Jano,

»Me imaš kaj rada?«

»Ja, očka, zelo te imam rada.«

»No, če me imaš tako rada, pa mi daj tvoje bisere.«

»Oh, očka, pa ne moje lepe biserne ogrlice! Ampak lahko imaš Timija, mojega plišastega konjička. Se ga spominjaš? Ta je moj najljubši. Njegova griva je tako mehka in lahko se igraš z njim, ga češeš in vse drugo. Lahko imaš Timija, če ga želiš.«

»Ne, dragica, saj je v redu,« je dejal očka in jo poljubil na lica.
»Lepo sanjaj.«

Nekaj dni kasneje, ko je očka spet prišel v njeno sobo in ji prebral najljubšo pravljico, je Jana sedela na postelji in s tresočimi ustnicami dejala:

»Tukaj, očka,« in počasi pomolila svojo roko proti njemu. Razpela je pest in v roki držala svojo biserno ogrlico. Nežno jo je položila v očkovo roko.

Z eno roko je oče držal njene ljube bisere, z drugo pa je segel v žep in iz njega vzel lepo modro škatlico. V njej so bili čisto pravi, prekrasni in dragoceni biseri. Ves čas jih je imel pri sebi. Čakal je na trenutek, ko se bo njegova mala hčerkica pripravljena odpovedati cenenim stvarjem, da ji bo lahko dal nekaj pravega in resnično dragocenega.

Katerih stvari se v življenju oklepate, ki niso prave in resnične? Šele, ko se jim boste znali odpovedati, boste prejeli najdragocenejše darilo, ki že ves čas čaka samo na vas.

Zaklad sem. Nekega dne me je nekje nekdo odkril. (Dragoceno odkritje).

Lažje pride kamela skozi šivankino uho, kot pa bogatin v nebeško kraljestvo!

6. Ob zgodbi se pogovarjamo

- Na katere bisere smo najbolj navezani in jih nismo pripravljeni odstopiti?
- Odkrivajmo naše bisere (vrednote)!
- Kaj pomeni biti animator, kaj to pomeni meni osebno?
- Kakšna je filozofija mojega življenja?

7. Naloga

Iz gline ali kakšnega drugega materiala (lahko rož), naredimo bisere, nanje napišemo eno od vrednot in ga podarimo osebi, ki je še ne poznamo dovolj, oziroma jo želimo spoznati.

8. Zaključna molitev

Biti tu pred teboj, Gospod, to je vse.

Zapreti oči svojega telesa, zapreti oči svoje duše
in ostati negiben, tih, izpostaviti se tebi, ki si tu, izpostavljen zame,
biti navzoč pred teboj, Večno navzoči

Sprejemem, da ničesar ne čutim, Gospod, da ničesar ne vidim,
da ničesar ne slišim, da sem brez vsake misli,
brez vsake podobe, v noči.

Preprosto tukaj sem, da bi te srečaval brez ovir,
v tišini Vere, pred teboj, Gospod.

Toda, Gospod, nisem sam, ne morem več biti sam. Jaz sem množica,
Gospod,

kajti ljudje stanujejo v meni.

Srečal sem jih, prodrli so vame, nastanili so se v meni,
mučili so me, delali so mi skrbi, jedli so me.

In pustil sem jih, Gospod, naj se nahranijo in naj se odpočijejo.

Tudi nje vodim k tebi, ko prihajam pred tebe, odkrivam ti jih, ko ti odkrivam samega sebe.

Tukaj sem, tukaj so pred teboj Gospod

Hej, brat (52)

INOTNACIJA DNEVA

Zgodba

Tisto poletje sta Jana in Simon počasi začutila, da je med njima nekaj več kot pa zgolj prijateljstvo. Vsako soboto sta se videvala na mladinskih srečanjih, vsako nedeljo sta hodila skupaj k maši, celo skupaj sta bila na duhovnih vajah ob koncu šolskega leta. Pogrešala sta se, če se med tednom nista videla ali slišala po telefonu. Ni trajalo dolgo, ko sta te občutke tudi povedala drug drugemu. Tako kot sta skupaj hodila na duhovna srečanja, sta hodila okrog tudi s svojimi sošolci. Nič slabega se jima ni zdelo, če sta se udeleževala skupnih zabav. Še posebej veliko praznovanje so pripravili ob koncu šolskega leta. Na eni jasi so organizirali piknik, zakurili so ogenj, pekli meso in se pripravljali za kosilo. Simon je malce zamudil. Ravno takrat je imel izpit za avto. Ko je bilo vse pripravljeno za kosilo, so skupaj sedli za lesene mize.

Jana se je zamislila in pogledala naokrog. Naj se pokriža pred kosilom ali ne. Hmm ... v bistvu bi s tem samo vznemirjala ljudi okoli sebe. Mogoče je kdo tak, ki noče niti slišati o Cerkvi, kaj bi uničevala lepo razpoloženje s kakšnimi prepiri in nesoglasji ... Jana se je nekako prepričala, da je res brez zveze spravljati v slabo voljo ljudi okoli sebe. Konec koncev je vera njena osebna stvar in ji ni res nič potrebno se izpostavljati in razkazovati svoje prepričanje naokrog.

Mirno je začela jesti tako kot vsi drugi. Nekako sredi kosila pa se k njej obrne sošolka.

»Ej, Jana, a ne hodiš ti v Cerkev?«

Jana je prikimala.

»Hm ... kaj nimate kristjani navade, da se pokrižate pred jedjo? Ko sem jaz še kot osnovnošolka hodila k maši, sem se pred vsako jedjo vsaj pokrižala, če ne že na kratko zmolila. No, zdaj pa že dolgo nisem bila v cerkvi. Kaj zdaj ni več te navade med kristjani?«

Jano je zalila rdečica. Bilo ji je neznansko nerodno. Komaj je nekaj zamrmrala. Še dobro, da je ravno takrat zagledala Simona, ki je z nasmeškom hitel proti mizi. Jana je hitro vstala in mu stekla nasproti.

»Simon, prav bedno se počutim.«

»Zakaj? A ti piknik ni všeč? Saj vidim, da je vzdušje čudovito.«

Jana mu je v nekaj stavkih povedala svoj pripetljaj. Simon pa vsega skupaj le ni jemal tako tragično.

»Ja, poglej jo, mar misliš, da zdaj, ko si se odločila slediti Njemu, ne boš naletela na nobeno neprijetno situacijo in na noben zaplet? Bistvo hoje za Jezusom ni v navdušenju, ampak v zvestobi. Tako da ... dvigni glavo. In mimogrede ... izpit sem naredil. Mi boš kaj čestitala?«

Jana ga je objela. Skupaj sta se vrnila k mizi, in ko so ga ostali spraševali, ali je opravil izpit, je ves srečen prikimal.

»No, potem boš pa lahko peljal Jano to poletje na morje za kakšen teden. Zdaj si bosta lahko privoščila,« so rekli sošolci.

»No, ja. Mogoče jo bom res peljal za kak dan,« je bil Simon kratek.

Jana ga je kislo pogledala. Ko sta se popoldne vračala skupaj domov, pa mu je le rekla, kar ji je ležalo na duši.

»Kaj bova šla res samo za en dan na morje? Sem mislila, da ko boš dobil izpit, da si bova res privoščila malo več.«

Simon je ohranil resnobo na obrazu.

»Jana ... ne vem, če sem dovolj močan ... o tem sva se že pogovarjala, oba si želiva v čistosti vstopiti v zakon.«

»Ja, s tem se popolnoma strinjam. Ni mi pa jasno, kaj imata morje in čistost skupnega.«

»Veliko, če bova šla en teden nekam sama na morje, potem naravnost podariva skušnjavcu čudovito priložnost, da naju premami. Ne vem ... jaz sem preslab, da bi se lahko uprl. Priznam. «

Jani je bilo za en dan vsega dovolj.

»Simon, to krščanstvo je skupek enih samih zapletov in problemov. Ne verjamem, da je ta stvar zame.«

»Zdaj pa govoriš, kot da je vera en šolski krožek, iz katerega se lahko takoj, ko ti kaj ne paše, izključiš in je stvar opravljena. Misliš, da se jaz pa z lahkoto upiram vsemu temu? Pa še kako mi je težko. Ampak ... v življenju mi je Bog že nič kolikokrat dokazal, da je on garancija za dolgotrajno srečo, svet pa mi to srečo nudi na kratek rok. V tem je smisel.«

Molitev

Gospod,
današnji dan bo drugačen od vseh ostalih. Današnji dan mi ponuja priložnost, da še na poseben način začutim lepoto narave, ki je sad tvojega dela, da spoznam bogastvo uskovniških prijateljev, ki me obkrožajo. V sproščenem klepetu, ob premagovanju vzpetine,... Pomagaj mi, da bodo ljudje ob meni začutili preprosto srce in iskreno prijateljstvo. Spremljaj nas s svojim blagoslovom, da bo naša pot varna, čimmanj naporna. Naj to druženje obogati prav vsakega izmed nas.

Gospod je moj pastir,
nič mi manjka.
Na zelenih pašnikih mi daje ležišče,
k vodam počitka me vodi.
Mojo dušo poživlja, vodi me po pravih stezah
zaradi svojega imena.
Tudi če bi hodil po globeli smrtne sence,
se ne bojim hudega, ker si ti z menoj,
tvoja palica in tvoja opora me tolažita.
Pred menoj pogrinjaš mizo vpričo mojih nasprotnikov;
z oljem mi maziliš glavo, moja čaša je prepolna.
Le dobrota in milina me bosta spremljali vse dni mojega življenja;
prebival bom v hiši Gospodovi vse dni življenja.

LITURGIJA

Voda pomeni življenje. Brez nje življenje ni možno. Ta prepotreben osnovni življenjski element pa pomeni tudi Božjo navzočnost. Življenje prihaja od Boga. Bog daje vodo Izraelcem sredi puščavi, da nebi umrli. Dokazuje jim, da skrbi za njih in da jim stoji ob strani. Od njih pa zahteva, da mu zaupajo.

Jezus dokazuje, da je tudi gospodar narave. Ne samo da umiri viharne vode, ampak celo hodi po vodi. Ko so apostoli sami sredi morja, izmučeni in obupani, se jim približa in jim dokaže, da je vedno in povsod z njimi. Potrebna je močna vera, ki jo Peter ponazori s hojo po vodi.

Življenje je včasih res hoja po vodi. Predvsem je to lasno kristjanom, ki znajo v Boga zaupati prek vsake mere in človeškega razuma.

BERILO: Voda iz skale

2 Mz 17,1-7

Vsa skupnost Izraelovih sinov se je na GOSPODOVO povelje odpravila po poti iz Sinske puščave od postaje do postaje. Ko so se utaborili v Refidímu, tam ni bilo vode, da bi ljudstvo moglo piti.

Zato so se prepirali z Mojzesom; rekli so: »Dajta nam vode, da bomo pili!« Mojzes jim je rekel: »Kaj se prepirate z menoj? Zakaj preizkušate GOSPODA?«

Ljudstvo je bilo tam žejno in tako je godrnjalo zoper Mojzesa: »Zakaj si nas izpeljal iz Egipta, da z žejo pomoriš nas, naše otroke in našo živino?«

In Mojzes je vpil h GOSPODU ter rekel: »Kaj naj storim s tem ljudstvom? Še malo in kamnali me bodo.«

GOSPOD je rekel Mojzesu: »Pojdi pred ljudstvom in vzemi s seboj nekaj Izraelovih starešin! Tudi palico, s katero si udaril Nil, vzemi v roko in pojdi!

Glej, stal bom pred teboj tam na skali na Horebu. Udari po skali in iz nje bo pritekla voda, da bo ljudstvo moglo piti!« Mojzes je storil tako pred očmi Izraelovih starešin.

In dal je temu kraju ime Masa in Meríba, ker so se Izraelovi sinovi prepirali in preizkušali GOSPODA ter rekli: »Ali je GOSPOD med nami ali ne?«

EVANGELIJ: Jezus hodi po vodi

Mt 14,22-33

In takoj je primoral učence, da so šli v čoln in se peljali pred njim na drugo stran; sam naj bi medtem odpustil množice. In ko je množice odpustil, je šel na goro, da bi na samem molil. Ko se je zvečerilo, je bil tam sam.

Čoln pa se je medtem oddaljil že precej stadijev od brega. Valovi so ga premetavali, kajti pihal je nasprotni veter. Ob četrti nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim.

Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili.

Jezus pa jim je takoj rekel: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!«

Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.«

On mu je dejal: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu.

Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: »Gospod, reši me!«

Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: »Malovernež, zakaj si podvomil?«

In ko sta stopila v čoln, je veter ponehal.

Oni pa, ki so bili v čolnu, so se mu poklonili do tal in rekli: »Resnično si Božji Sin.«

CELODNEVNI POHOD

Ni dela po skupinah, voditeljem za pohod predlagamo:

- a) da se skupina del poti odpravi skupaj,
- b) da se naredi kakšna igra in sicer da vsi zbirajo rože za Janija, kamne za Jožeta,
- c) da se zjutraj razdelimo po skupinah in skupaj gremo na pot.

Četrtek - BISERI V GLOBINAH MORJA

INTONACIJA DNEVA

Zgodba

Na začetku naslednjega, za Jano in Simona zaključnega šolskega leta, je k mlademu paru pristopil kaplan Jože. Prosil ju je, če bi lahko sprejela službo voditelja ene birmanske skupine. Jana in Simon sta se spogledala. Nato sta v en glas odklonila. Letos imata maturo in ne bosta imela časa, da se ukvarjata še z birmanci, ki jih mnoge zanima vse drugo kot ta velik zakrament. Kaplan Jože ju je pogledal.

»Če bosta maturo postavljala na prvo mesto, se zna zgoditi, da bosta tako kot v začetku ribiči na Genezareškem jezeru. Celo noč so se trudili, pa niso nič ujeli ... Ko so poslušali Jezusovo besedo, pa so zajeli polno rib.«

Nato se je kaplan le pomenljivo nasmehnil in odšel. Jana in Simon sta se znova spogledala.

»Čisto naju je zabil,« je rekel Simon.

»Ampak ima popolnoma prav,« je pribila Jana. »Nisi ti enkrat rekel, da bistvo vere ni v navdušenju, ampak v zvestobi? Mislim, da je v tem primeru na preizkušnji najina zvestoba.«

Simon in Jana sta se odločila. Razumela sta, kaj jima je hotel dopovedati kaplan Jože. Včasih sta lovila ribe, za svoje preživetje, za to, da sta se toliko utrdila, da lahko stopita en korak naprej, da začneta

loviti ljudi, da se začneta razdajati ... in da s tem iščeta bisere v globinah.

Na enem srečanju sta Simon in Jana pripravila temo o Svetem pismu. Govorila sta o tem, kako nam ta temeljna knjiga človeštva ponuja odgovore, ki jih iščemo v svojem vsakdanjem življenju. Birmanci niso bili ravno navdušeni. Dejali so, da je v Svetem pismu en kup nekih podatkov, ki nimajo nobene zveze z življenjem v 21. stoletju.

Jana se ni ozirala na negodovanje birmancev. Začela je pripovedovati o svoji znanki, ki je veliko prezigodaj rodila drobceno punčko. Zdravniki so ji rekli, da je v bistvu vse zaman in da dekletce lahko reši le čudež. Tri mesece so se borili za njeno življenje. Mati je ves čas morala ostati v porodnišnici, bila vse te mesece v negotovosti, kdaj ji bodo sporočili, da njen otrok ne diha več. A pri vsem tem ni izgubila vere, hodila je vsak dan k maši in se zahvaljevala Bogu za to, da sploh lahko živi in da sploh ima milost, da je mati. Po treh mesecih se je otroku zdravje začelo izboljševati in dekletce je ozdravelo. Vse osebje v bolnišnici se je čudilo, kako lahko ta žena prestaja tako veliko preizkušnjo.

Ko je Jana končala s pripovedovanjem, je en fant vzkliknil:

»In od kje njej ta moč?«

Jana se je namuznila. Takšno vprašanje si je želela.

»Ravno to vam hočem povedati. Ko se je to zgodilo, sta preizkušena starša prosila Boga, naj vodi njune roke, ko bosta na slepo odpirala Božjo besedo. Sveto pismo se jima je odprlo na začetku zgodbe o Tobiji. Prebrala sta celo zgodbo in ta jima je vlila ogromno moči. Želela sta tudi onadva biti podobna Tobiji, ki je kljub ujetništvu, slepoti in zasmehovanju ohranil trdno zaupanje v Boga, za kar je bil na koncu bogato poplačan. V Svetem pismu sta tako našla odgovor in spodbudo, ki sta jo v tistem trenutku najbolj potrebovala.«

Birmanci so obmolknili. Simon in Jana sta kot dobra animatorja videla, da se jih je nekaj dotaknilo in da Janino pričevanje ni bilo govorjenje v prazno. Bila sta nadvse zadovoljna s svojim delom, ki sta ga opravila na tem srečanju. Približati Sveto pismo mladim se jima je zdela nadvse pomembna naloga in vesela sta bila, da sta lahko vsaj malce

nakazala, do kako velikih biserov se lahko posameznik dokoplje preko Božje besede.

Molitev

Gospod,
imam dve roki, imam dve nogi, imam voljo...
Želim odriniti na globoko, da najdem školjke,
da v njih odkrijem bisere...

Moje vsakdanje življenje je plitvo,
odrniti želim na globoko, da najdem zaklad trdne vere.

Največji in najbolj čudovit biser življenja je ljubezen.
Edini ključ, ki odpira vrata raja.
In košček raja je v vsakem smehljaju,
v vsaki dobri besedi, v naklonjenosti, ki jo podariš.

Košček raja je v vsakem srcu, ki postane rešilni pristan
kakšnemu nesrečnemu človeku,
košček raja je v vsakemu domu,
kjer vlada človeška toplina.

So ljudje, ki imajo zlato srce.
Vse, kar store, je prežeto z njihovo prisrčnostjo.
Gospod, daj nam moč, da bi jim bili čimbolj podobni...

Človeško srce – školjka,
v katerem se rojeva čudovit biser – ljubezen.

Gospod,
daj nam moč, da bi kot preprosti ribiči zmogli zaupati tvoji Ljubezni,
daj nam moč, da bi zmogli odriniti v morje modrosti Božje besede,
ki nam vsak dan znova razodeva Božjo ljubezen in modrost.

LITRUGIJA

Odriniti na globoko. Morje postane simbol našega potovanja v veri. Sv. Pavel nam je v tem velik zgled. Šel je preko viharjev nevere. Vztrajal je in šel do konca svojih moči. On je tisti, ki je prej preganjal Kristusa, sedaj pa ga oznanja.

Simon Peter je bil prvi med apostoli. Preprost ribič, ki je živel od vsakdanjega ulova. Kot že tolikokrat, tudi tokrat ni nič ujel. Prišel pa je Jezus in ga povabil naj zapusti to plitko življenje in naj se odpravi na globoko. Vrže naj mreže, vendar ne kot naveden ribič, temveč kot ribič ljudi. Petra je strah, toda dober ulov ga opogumi, da pusti vse in gre za Jezusom.

Vsakdanje življenje je lahko zelo plitko. Toda plitvina ni primerna za lov. Odriniti moramo na globoko in tam vreči mreže ter vztrajati in zaupati.

BERILO: Kako je Pavel postal apostol

Gal 1,11-20

Izjavljam vam torej, bratje: evangelij, ki sem ga oznanil, ni po človeku.

Nikakor ga namreč nisem prejel in se ga naučil od človeka, temveč po razodetju Jezusa Kristusa. Slišali ste namreč, kako sem nekoč živel v judovstvu, kako sem zagrizeno preganjal Božjo Cerkev in jo skušal uničiti.

Po svoji strastni vnemi za očetna izročila sem v judovstvu prekašal mnoge sovrstnike in rojake. Ko pa se je Bogu, ki me je izbral že v materinem telesu in me poklical po svoji milosti, zdelo prav razodeti v meni svojega Sina, da bi ga oznanjal med pogani, se nisem zatekel k mesu in krvi, pa tudi v Jeruzalem nisem šel k tistim, ki so bili apostoli pred mano, temveč sem se odpravil v Arabijo, potlej pa sem se vrnil v Damask.

Pozneje sem po treh letih šel v Jeruzalem, da bi se spoznal s Kefom, in pri njem sem ostal petnajst dni. Nobenega drugega apostola nisem videl, samo Jakoba, Gospodovega brata.

Pred Bogom vam zagotavljam, da to, kar vam pišem, ni laž.

Nato sem šel v pokrajine Sirije in Kilikije. Cerkvam po Judeji, ki so v Kristusu, sem bil osebno nepoznan. Le slišali so: »Tisti, ki nas je nekoč preganjal, zdaj oznanja vero, ki jo je nekoč skušal zatreti.« In slavili so Boga v meni.

EVANGLIJ: Odrini na globoko

Ko je množica pritiskala nanj in poslušala Božjo besedo, on pa je stal ob Genezareškem jezeru, je zagledal dva čolna pri bregu; ribiči so pravkar stopili iz njiju in izpirali mreže.

Stopil je v enega izmed čolnov, bil je Simonov, in Simona prosil, naj odrine malo od kraja. Sédel je in učil množico iz čolna.

Ko pa je nehal govoriti, je rekel Simonu: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!«

Simon mu je odgovoril: »Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli, a na tvojo besedo bom vrgel mreže.«

In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati.

Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Prišli so in napolnili oba čolna, tako da sta se začela potapljati.

Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!«

Nad ulovom rib, ki so jih zajeli, je osupnil on in vsi, ki so bili z njim, prav tako pa tudi Jakob in Janez, Zebedejeva sinova, ki sta bila Simonova družabnika. Tedaj je Jezus rekel Simonu: »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi.«

In ko so potegnili čolna na kopno, so pustili vse in šli za njim.

PREDAVANJE

Svetopisemska knjiga Tobit in zgodba o Abrahamu, ki daruje svojega sina Izaka.

(Animator naj je poskuša že prej prebrati ali vsaj malo pregledati.)

- + Sveto pismo je knjiga za »normalne« ljudi.
- + Sveto pismo nas uči odnosov med generacijami
- + Sveto pismo ponuja odgovore na vsakdanje življenje

DELO PO SKUPINAH

1. Namen in vsebina: Kje in kako iskati bisere

- + preseganje lastnega egoizma in zaprtosti
- + ovrednotenje prizadevanja našega vsakdanjega življenja
- + izkušnje drugih
- + odnosi in komunikacija

2. Molitev:

Gospod, reši me!

Gospod, ali me slišiš?

Strašno trpim, zaprt za rešenkami samega sebe,
Jetnik samega sebe, slišim le svoj glas,
Vidim le samega sebe, in za mano je le trpljenje.

Gospod ali me slišiš?

Reši me mojega telesa, sama lakota ga je in vse,
Česar se dotika s svojimi velikimi neštetimi očmi,
S svojimi tisočnimi iztegnjenimi rokami,

Si hoče prisvojiti in si skuša potešiti svoj nenasiteni tek.

Gospod ali me slišiš?

Reši me mojega srca, čisto napeto je od ljubezni, toda ko sem prepričan,
da noro ljubim, z jezo sprevidim, da po drugih še vedno ljubim samega sebe.

Gospod, ali me slišiš?

Reši me mojega duha, poln je mene samega, mojih misli, mojih sodb;
Ne zna se pogovarjati, ker ne sliši nobene besede razen svoje.

Sam sem in dolgočasim se,
Samemu sebi sem odveč,
Samemu sebi se studim,
Samemu sebi sem zoprn,
Od takrat, ko se vračam v svojo umazano kožo kakor v razbeljeno
bolniško pojsteljo, ki bi ji rad ubežal.
Rad bi šel ven iz sebe, rad bi korakal, tekel bi v drugo deželo.
Vem, da VESELJE obstaja, videl sem ga, kako je pelo na obrazih.
Vem, da LUČ sveti, videl sem, kako je razsvetljevala poglede.
Toda, Gospod, ne morem ven, svojo ječo ljubim in jo hkrati
sovražim, kajti ta moja ječa sem jaz sam in jaz ljubim samega sebe,
ljubim samega sebe, Gospod, in se samemu sebi studim.

Gospod, ne najdem več vrat, da bi šel iz samega sebe.
Tavam in tipam kot slepec, zaletavam se, bolan sem, hudo sem bolan
in nihče zato ne ve, ker nihče ne stopi k meni. Sem čisto sam, sam.

Gospod, Gospod, ali me slišiš?

Gospod, pokaži mi moja vrata, primi me za roko, odpri, pokaži mi
Pot, pot VESELJA, pot LUČI. Toda, Gospod, ali me slišiš??

(Michel Quoist – Molitve, str. 154)

Čuj Gospod (29)

3. Dejavnost:

A. Medgeneracijski prepad

Udeleženci se postavijo v vrsto eden pred drugim in tako ustvarijo kolono. Kolona, ki ne sme biti prekinjena oziroma v polkrogu, temveč ravna in vsi gledajo naprej.

Najprej si zadnji v koloni, to je tisti, ki gleda vse v hrbet, spomni in na glas pove eno besedo. Nato potuje ta beseda naprej in vsak jo ponovi in nato jo prvi v koloni naglas ponovi.

V nadaljevanju vaje si prvi v koloni spomni kakšen verz ali svoj citat in ga pove zelo tiho in ga ponovi samo enkrat. Drugi ga ponovi in nato vsak, ki je za njim! Zadnji pove na glas, kateri izrek ali misel je prišla do njega.

Razlika v dialogu ni razumevanju odraslih in mladih je v tem, da mladi povedo malo in na način, da se informacija širi, medtem, ko je pri odraslih vse skupaj povezano z razumom(CITAT), dolžino in načinom podajanja informacije.

Vaja bi morala biti v normalnih okoliščinah težje razumljiva v drugi fazi, ker poteka komunikacija v nasprotni smeri, kot je slušna in bolj po tihem in to lahko potem razložimo s principom medgeneracijskega dialoga.

B. Dekle in fant

Sociolingvistka DEBORAH Tannen govori o dveh jezikovnih kodah pri fantih in dekletih. Dekleta tako uporabljajo jezik, ki vzpostavlja odnose in ustvarja dialoško-pogajalsko ozračje.

Fantje pa uporabljajo jezik, ki kaže javno nastopanje in podajanje informacij. Do razlike pride zaradi načina odraščanja in vzgoje. Fantje so od malega navajeni delovati v skupinah s strogo hierarhijo in močnim vodjem s pravili igre, medtem ko so dekleta bolj v parih ali manjših skupinah, z namišljenim okoljem, kjer vsaka pride na vrsto.

Skupino razdelimo v dve podskupini glede na spol! Vsaka skupina ima za nalogo narediti spis v spolu nasprotna skupine. Predlagani naslovi za fantovske skupine:

ŠLA SEM NAKUPOVAT, KUPILA SEM SI PENTLJO ZA LASE,
MOJA PRIJATELJICA ME JE IZDALA ...

Za punce pa:

NOGOMET, BIL SEM PRVI, PREMAGAL SEM VSE, MOJ OČE
HEROJ ...

Po 15 minutah pisanja spisa ali več spisov, se naglas preberejo vaši izdelki in nato jih nasprotna skupina ocenjuje in sicer glede na:

- IZVIRNOST,
- PROBLEMATIKO,
- DEJSTVA,
- STEREOTIPE

Sledi pogovor v skupini, kako sprejemamo druge glede na njihovo različnost in nato se prebere še zgodba :

4. Zgodba pove več

Šibkosti ali moči

Včasih vaše največje slabosti lahko postanejo najimenitnejše prednosti. Vzemimo za primer zgodbo o 10 letnem dečku, ki se je odločil učiti se judo, kljub temu, da je pred leti v prometni nesreči izgubil svojo levo roko.

Fant se je pričel učiti lekcije s starim japonskim mojstrom juda. Odlično mu je šlo, zato nikakor ni mogel razumeti zakaj ga je, po že treh mesecih treninga, mojster naučil le eno borilno potezo. »Mojster,« je fant končno vprašal, »Se ne bi učila še drugih premikov?

»To je edina poteza, ki jo poznaš, a je tudi edina, ki jo boš kadarkoli moral poznati,« je odgovoril mojster.

Deček ni povsem razumel, a je zaupal učitelju in treniral naprej. Nekaj mesecev kasneje, je mojster peljal dečka na njegov prvi turnir. Presenečen nad seboj, je deček z lahkoto zmagal prvi dve tekmi. Tretja tekma naj bi bila težja, a je nasprotnik postal nepotrpežljiv in obremenjen; deček je ves čas uporabljal le eno borilno potezo in na koncu premagal tudi tretjega nasprotnika. Še vedno presenečen nad uspehom, je bil fant že pred finalnim obračunom.

Tokrat je bil njegov nasprotnik večji, močnejši in bolj izkušen. V trenutkih boja je izgledalo, kot da je fant premagan. Zaskrbljen, da se fant ne bi ranil, je sodnik naznanil premor. Bil je na tem, da ustavi tekmo, a je posredoval mojster.

»Ne,« je zaklical »naj se fant bori naprej.«

Kmalu zatem, ko se je boj nadaljeval, je nasprotnik naredil kritično napako: izgubil je koncentracijo. Fant je izkoristil trenutek nepazljivosti in uporabil edino potezo, ki jo je poznal, podrl nasprotnika in zmagal tekmo in turnir. Postal je prvak. Na poti domov sta deček in mojster obnavljala vsak posamezen

gib v tekmah. Potem je fant zbral pogum in vprašal mojstra, kar ga je najbolj mučilo.

»Učitelj, kako sem lahko zmagal na turnirju le z eno samo borilno potezo?«

»Zmagal si iz dveh razlogov,« odgovori mojster. »Prvič, obvladaš enega najtežjih metov v judu. In drugo, edina poznana obramba za ta met je, da te mora nasprotnik zgrabiti za levo roko.«

Dečkova največja šibkost je postala njegova velika prednost.

5. Ob zgodbi se pogovarjamo:

Skupino razdelimo v manjše podskupine s pomočjo barvnih listkov, ki jih udeleženci vzamejo ob začetku dela po skupinah.

V skupinah po tri ali štiri, skušamo ugotoviti, katere so naše šibkosti in ugotoviti

- kako čutim jaz mojo šibkost,
- kako mislimo, da drugi gledajo na to našo šibkost,
- Kako se vedem jaz do moje šibkosti.

6. Naloga:

Vsaka skupina uprizori, ali pa nariše te šibkosti, ki so bile izražene v pogovoru.

Za nalogo poskusimo iz naših šibkosti napisati nek zanimiv dogodek ali vic.

7. Zaključna molitev

Nimam Ti kaj darovati

Gospod, mimogrede se ozri na me.

Za hip se ustavi v moji duši in hitro v njej napravi red,
ne da bi mi dal to čutiti ali znati.

Če želiš, da verujem vae, mi prinesi, prosim, trdno vero.
Če želiš, da te ljubim, mi podar, prosim, gorečo ljubezen.
Sam ne premorem niti vere niti ljubezni in prav nič si ne morem pomagati.

Darujem ti to, kar imam: svoje slabosti in svoje nadloge.
In to nežno ljubezen do tebe, ki mi ne da miru in jo rad sprejemaš.
In ta obup... in to nakopičeno sramoto...
Svoje slabosti, samo svoje slabosti. In to je tudi vse...
Pa še moje trdno uipanje...

Gospod, moj Bog, tukaj si! Kaj si me prav res iskal?
Kaj hočeš od mene? Nimam ti kaj darovati.
Od najinega zadnjega srečanja nisem nič dal na stran zate.
Nič...niti enega dobrega dela – vsega sem bil sit!
Nič...niti ene dobre besede – bil sem preveč potr. .
Nič, darujem ti samo stud nad življenjem, dolgčas in praznino.

Darujem ti vsakdanje hlastanje, da bi čimprej minil dan,
ki se mi zdi prazen in brez koristi; željo,
da bi počival ter pozabil na svoje dolžnosti in na svoje dolžnosti in na
svoje delo;
brezbrižnost, da storim kaj dobrega, naveličanost tebe, moj Bog.

Darujem ti otopelost duše, kesanje nad mehkužnostjo in mehkužnost,
močnejšo kot kesanje...
Darujem ti krik srca, da bi bil srečen, milobo, ki zabriše bolečino;
zavest, da sem revež brez zavetja....
Darujem ti svoj nemir, svoj strah, svoje dvome.

Gospod, kot kakšen popoten cujnar pobiraš vse mogoče odpadke in smeti.

Kaj boš naredil z njimi, Gospod?

Nebeško kraljestvo

Marie Noel . Prošnja za pravo besedo – Molitve iz ognjišča stran 115

Pesem

Glej na te darove (Jubilate 44)

Petek - NAŠE MORJE ŽIVLJENJA

INTONACIJA DNEVA

Zgodba

Nekega čisto običajnega dne je Jana prišla domov iz šole malce slabe volje. Bila je utrujena od težkega dopoldneva in vznemirjena, ker se ji je zdelo, da ne bo zmogla pravočasno opraviti vseh nalog in se naučiti vse snovi, ki so jo zahtevali v šoli. Le bežno je pozdravila in odhitela v svojo sobo.

»Ni mi jasno, kako da lahko živiš v takšni razmetani sobi,« se je naslonila mami na vrata.

Jana je imela eno kopico vseh drugih skrbi in vsega drugega dela, tako da je bila nepospravljena soba zadnje, s čimer se je imela čas ukvarjati. Ampak mama je bila pač vztrajna, kot so nasploh vztrajne mame.

»Očija že spet ni domov. Bog ve, kdaj bo prišel oziroma Bog ve, kod ga bom morala spet iskati,« je razkačeno in skorajda utrujeno nadaljevala mama in tako prišla na dan s tistim, kar jo je težilo.

Jana je zavila z očmi. Tega nenehnega vzdihovanja in pritoževanja dan za dnem je imela vrh glave.

»Oba sta navadna egoista,« je strupeno vzklila. »En kup dela imam, en kup referatov moram napisati, en kup snovi se moram naučiti, zdaj pa me vznemirjaš z neko nepospravljeno sobo, potem pa še z vajinimi problemi. In ko bo zvečer oči prišel domov, bo stopil v mojo sobo in se začel pritoževati, da samo kričiš nanj in da nič ne skrbiš zanj. Jaz pa naj bom mirovni posrednik v hiši,« je razkačeno zavpila Jana in s tleskom vrgla na mizo nekaj šolskih knjig.

Mama se je obrnila vstran, postala še nekaj trenutkov in potem odšla. Jana pa se je zatopila v učbenike. Učenje ji ni šlo. Obšlo jo je nekakšno malodušje. Pa saj je vse brez pomena. Njen oče bo še naprej pil, njena mama bo še naprej godrnjala in kričala in zakaj naj pri tem ona

kot njun otrok trpi in prenaša vse skupaj. Ne, tega ne bo več trpela ... po drugi strani pa ... zakaj vendar Bog to dopušča, ko pa je vendar tako dejavna v Cerkvi. Hodi na mladinski verouk, se ukvarja s tistimi pubertetniki pri birmanski skupini ... Bog pa v njeni družini še vedno nič ne ukrene. Še sama ni vedela, kako so ji oči pristale na razpelo, ki ga je imela v kotu sobe. Križ ... Počasi, počasi so se ji ustnice skrivile v nasmeh. Bog ji pošilja križ, da preko njega pluje po odprtem morju vsakdanjega življenja ... Bog jo preko križa sprašuje, če ga ljubi in jo nagovarja, naj hodi za njim ...

»Jezus, ti veš, da te imam rada,« mu je na neslišno vprašanje glasno odgovorila Jana in stopila v kuhinjo.

»Mami, oprostí ... ravnala sem popolnoma napačno. Moja zadirčnost ni bila na mestu. Še vedno mislim, da z očijem oba pretiravata, vendar zaradi tega nimam pravice kričati nate,« je izdabila Jana, čeprav jo je to priznanje ogromno stalo. Mama je presenečeno obstala. Navajena je bila, da hčerka na njeno kričanje odgovori s kričanjem, ne pa z opravičilom in s pokorščino.

Po spovedi, ki jo je Jana kasneje opravila, si je zadala sklep, da se ne bo več pritoževala čez razmere v družini, pač pa, da bo skušala preko trpljenja, ki ga bo doživljala ob svojih starših, priti bližje Jezusu. Ni bila več začetna navdušenka, ki bi se ji ob prvem neuspehu zazdelo vse zaman. Zavedala se je, da bo prišlo tisoč skušnjav in preprek, ki jo bodo ovirale pri tem sklepu, da bodo prišli dnevi, ko se ji bo zdelo vse brez pomena, da bodo prišli padci ... a zavedala se je, da jo vztrajnost in zdrava trma lahko rešita, da lahko vedno začne znova in s tem uresničuje svoje sklepe v vsakdanjem življenju.

Molitev

Odrini na globoko,
da spoznaš Boga v globini svojega srca.
Kaj praviš?
V globini svojega srca ni prostora,
ker je zapolnjeno z grešnostjo in neboljenostjo.

Nikoli ni prepozno,
da pripraviš prostor za svojega Prijatelja.
Nikoli ni prepozno,
da poglobimo svoje življenje s pomočjo Božje ljubezni.
Nikoli ni prepozno,
da se spravimo z bratom in Bogom.
Tisti, ki mi daje **dihati**, si ti živi Bog.
Tisti, ki mi daje **življenje**, si ti živi Bog.
Tisti, ki mi podarja **mir**, si ti živi Bog.
Tisti, ki mi podarja **besedo**, si ti živi Bog.
Tisti, ki mi daje **moč**, si ti živi Bog.
Tisti, ki mi daje **veselje**, si ti živi Bog.
Tisti, ki mi daje **dihati**, si ti živi Bog.
Tisti, ki mi daje biti **človek**, si ti živi Bog.

LITURGIJA

Odriniti na globoko pomeni spoznati Boga. Bog se spoznava v globini našega srca. Tam pa največkrat odkrivamo našo grešnost in nebogljenost. Toda ali ni prav to razlog, da spoznamo, kakšno ljubezen nam je izkazal Oče: da smo Božji otroci. Ko pa smo enkrat zares odpluli do takih globin, ne zadostujejo besede, ampak dejanja ljubezni.

In Jezus se vedno znova razodeva v vsakdanjem življenju. Apostoli so se vrnili k ribarjenju, med njimi tudi Peter. »Vrzite mreže na drugo stran!« Tako Jezus znova spomni in opobumi apostole, da jih je poklica za ribiče ljudi. In Petru: »Ali me ljubiš?«, vprašanje, ki zahteva življenjsko odločitev.

Bog se nam razodeva v vsakdanjem življenju. On je skrit v ljubezni, toda ljubezni, ki se razodeva v mnogih dejanjih. Vprašanje postavljeno, Petru je zastavljeno tudi nam. Naš odgovor pa ni v besedah, temveč v dejanjih. Obstaja več ljubezni, toda samo ena je prava.

BERILO: Ljubimo, ne z besedo, temveč v dejanju in resnici
1 Jn 3,1-7.11.16-18

Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo. Svet nas zato ne spoznava, ker ni spoznal njega.

Ljubi, zdaj smo Božji otroci; ni pa še razodeto, kaj bomo. Vemo pa, da mu bomo podobni, ko se bo razodel, ker ga bomo gledali takšnega, kakršen je,

in vsak, kdor ima to upanje vanj, se očiščuje, kakor je tudi on čist.

Vsak, kdor greši, ravna tudi nepostavno, kajti greh je nepostavnost.

Vi veste, da se je On razodel, da bi odvzel grehe, da pa v njem ni greha.

Kdor ostaja v njem, ne greši; kdor pa greši, ga ni videl in ga ni spoznal.

Otroci, nihče naj vas ne zapelje. Le kdor ravna pravično, je pravičen, kakor je pravičen on.

Od začetka ste slišali tole oznanilo: Ljubimo drug drugega.

Ljubezen spoznavamo po tem, da je On dal življenje za nas. In takó smo tudi mi dolžni dati življenje za brate.

Kako more Božja ljubezen ostati v človeku, ki ima premoženje tega sveta in vidi, da je brat v pomanjkanju, pa zapira svoje srce pred njim?

Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.

EVANGELIJ: Vstali Jezus zahteva ljubezen

Jn 21,1-9.12.15-18

Potem se je Jezus spet razodel učencem pri Tiberijskem jezeru. Razodel pa se je takóle: Simon Peter, Tomaž, ki se imenuje Dvojček, Natánael iz galilejske Kane, Zebedéjeva sinova in dva druga izmed njegovih učencev so bili skupaj.

Simon Peter jim je rekel: »Ribe grem loviti.« Dejali so mu: »Tudi mi gremo s teboj.« Odšli so in stopili v čoln, toda tisto noč niso nič ujeli. Ko se je že zdanilo, je stal Jezus na bregu, vendar učenci niso vedeli, da je Jezus.

Jezus jim je rekel: »Otroci, imate kaj hrane?« Odgovorili so mu: »Nič.«

Tedaj jim je rekel: »Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli.« Vrgli so jo, pa je zaradi obilice rib niso mogli več izvleči.

Tisti učenec, ki ga je Jezus ljubil, je rekel Petru: »Gospod je.« Ko je Simon Peter slišal, da je Gospod, si je opasal vrhnje oblačilo, ker je bil gol, in se vrgel v jezero.

Drugi učenci so pripluli s čolnom in privlekli mrežo z ribami; niso bili namreč daleč od brega, le kakih dvesto komolcev.

Ko so stopili na kopno, so na tleh zagledali žerjavico in na njej ribo ter kruh.

Jezus jim je rekel: »Pridite jest!« Toda nobeden izmed učencev si ga ni drznil vprašati: »Kdo si ti?«; vedeli so namreč, da je Gospod.

Ko so pojedli, je Jezus rekel Simonu Petru: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kakor tile?« Rekel mu je: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Rekel mu je: »Hrani moja jagnjeta!«

Spet, drugič, mu je rekel: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš?« Rekel mu je: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Rekel mu je: »Pasi moje ovce!«

Tretjič mu je rekel: »Simon, Janezov sin, ali me imaš rad?« Peter se je užalostil, ker mu je tretjič rekel: »Ali me imaš rad?« in mu je rekel: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad.« Jezus mu je rekel: »Hrani moje ovce!

Resnično, resnično, povem ti: Ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug te bo opasal in odvedel, kamor nočeš.«

Delo po skupinah:

1. Namen in vsebina: UČIMO SE, POGLOBITI SVOJE ŽIVLJENJE

- + Naši čolni so skupine, vzgojni prostori, gibanja, župnije
- + Dan trdnih sklepov in dan spokornosti

2. Molitev

Sem stota ovca

Danes bolj malo vemo o tem, kaj in kako se izgubi pastirjem živina.

Vemo pa zelo živo, kaj pomeni izgubiti se v labirintu sodobnega življenja.

Zaiti s prave poti življenja v neskončnosti nepotrebnih ponudb sodobnega sveta.

Vsak čas postajamo odvisniki v svetu, ki hlepi po kopičenju čutnih užitkov.

Zapadamo malikovanju spolnosti in vsemu telesnemu, saj smo že vsi kot razgaljeni.

Posegamo po nasilju in grobosti, kot najbolj učinkoviti govorci, ki jo poznamo.

(Z Jezusom skozi življenje – Tone Ciglar – stran 31)

Padel je.

Nekaj časa se je opotekal kot pijan človek, potem pa se je zgrudil.

Bog leži v prahu.

Tako predano sem se podal za teboj, Gospod, a glej, padel sem.

Prepričan sem bil, da sem se ti vendar popolnoma daroval, a opazil sem ob stezi cvet, ki bi ga bilo treba utrgati.

Zapustil sem te, odložil sem križ, ki mi je bil v napoto, in glej, zašel sem s poti, bogatejši za nekaj suhih cvetnih listov in za svojo samoto.

Drugi pa gredo po cesti, Gospod, zlomljeni, zdelani in križi so pripravljeni in hrbti se krivijo.

Mene ni več tam, da bi se boril zoper zlo in da bi ljudem pomagal nositi njihovo breme.

Skrenil sem s poti.

Gospod, daj, da ne bom le krenil za teboj, ampak tudi vztrajal na poti.

Daj, otrok, pokonci glavo!

Ali ni ranjen predvsem tvoj ponos?
Če bi me ljubil, bi ti bilo hudo, toda imel bi zaupanje.
Misliš, da ima božja ljubezen meje?
Misliš, da sem te en sam trenutek prenehal ljubiti?
Toda ti še vedno računaš nase, moj otrok.
Računati moraš samo name.
Prosi me odpuščanja in potem živahno skoči pokonci, kajti, vidiš, ni
najhujša stvar pasti,
Najhuje je ostati na tleh.

Michel Quoist – Molitve stran 201 in 182

Na križ si šel Gospod (jubilate 124)

Naredimo osebno in skupinsko refleksijo.
Poglobitev samega sebe je temeljna za dober zaključek
tedna!

A. Vaja za sprostitvev možganov.

Katera oseba, te je pozdravila ob prihodu na Uskovnico?
Katerega dogodka se najbolj spominjaš iz celega tedna?
Kateri udeleženec ti je najbolj ostal v spominu?
Sedaj 5 naključno izbranih pove samo vsa tri imena. Voditelj lahko
določi 5 udeležencev.

Sledi vaja za čustveno razbremenitev: v skupini si izberi partnerja, ki
mu lahko vsaj malo zaupaš. (Voditelj naj gre v par, s kakšnim
udeležencem, ki je bolj boječ ali ima veliko problemov) V parih se

pogovorimo o občutkih tega tedna: ali sem se počutil del skupine, zakaj ne, kaj me je motilo, kje opazim pomanjkanje sodelovanja, kaj bi lahko jaz naredil za večji efekt skupine, koliko časa sem namenil osebni rasti, sem aktivno sodeloval pri maši, športu in drugje ... Po 5 minutah se zasliševanje preneha in nadaljuje z naslednjo vajo.

B. Vaja za duhovno rast.

Vsak naj v enem stavku pove, kako bo doma lahko uporabil znanje in na katerem področju se čuti najbolj sposoben.

C. Vaja za notranjo refleksijo.

Voditelj pove pravila vaje: vsakdo se postavi v sobi v tak položaj, kot se počuti v tem trenutku, kot drevo, kot reka, kot ptica

Voditelj nato povabi skupino, da skupaj naredi sliko - da se postavijo tako, kot bi bili, če bi nekdo slikal skupino: gasilsko sliko, sliko na divji žurki, sliko na rojstnem dnevu nekoga iz skupine (nekdo lahko tudi manjka), sliko med predavanji naše skupine, sliko športa na Uskovnici, sliko molitev in sliko KAPLJICE!

Udeleženci naj bodo pošteni in se postavijo v tak položaj, kot je bil največkrat realen.

D. Zaključna vaja: pismo voditelju in javna zahvala.

Vsak udeleženec napiše 10 pojmov o Uskovnici, kot jo je doživel v tem tednu, ko je bil v koči ali šotoru.

Javna zahvala v enem stavku za vse sodelujočence skupine, ki jo pove vsak posameznik pred drugimi in mora biti napisana, da jih potem voditelj zbere za lastno refleksijo skupine.

Zgodba pove več

Rešiti svojo kožo ali ne

Pred mnogimi leti so živali v gozdu živele v miru in slogi. Nekega nesrečnega dne je prišel v gozd človek s čudnim orodjem in ubil jelena. Naslednji dan je spet prišel in ubil tigra. Od tega dne je človek nadaljeval z ubijanjem. Lovil je živali in jih drugo za drugo zapiral, dokler niso sklicale zborovanja, kako bi se branile proti človekovi krutosti.

Prvi je spregovoril slon, ker je bil največji in najbolj mogočen izmed vseh. »Moja taktika je, da človeka prestrašim,« je rekel. »Ko vidim človeka, uperim nanj svoje oči in moji veliki okli se pripravijo, da poteptajo vse, kar mi je napoti, da zemlja trepeti.«

Za slonom je spregovoril tiger. »Mislim, da je boj najboljša obramba,« je rjovel. »Preden bo človek vedel, kaj se dogaja, se bom priplazil in skočil vanj. Uporabil bom močne čeljusti in praskajoče šape, da bi se obranil.«

Naslednji je z boječim šepetom spregovoril jelen: »Moja varnost je v hitrem teku. Kadarkoli zavoham duh po človeku, tečem kot veter, dokler nisem na varnem. Tako me ne morejo nikoli ujeti.«

»Sovražim ljudi,« je siknila kača. Moj način je najbolj zvit. Skrita

ležim v travi in sem tu zadovoljna. Ure in ure sem tiho in mirno. Ko se približa človek, se mi v srcu zbudi želja po maščevanju in ga pičim ter zarijem strupene zobe v njegovo meso in uživam nad bolečino, ki sem mu jo povzročila.«

Želva je zaspano mežikala ter rekla: »Moj način je zelo preprost. Jaz se dvignem šele, ko je nevarnost mimo. Ustvarila sem si debel zaščitni oklep, ki je vedno na mojem hrbtu. Ob prvem znaku, da prihaja človeško bitje, se skrijem pod oklep, kjer nič ne slišim in nič ne vidim. Tam se počutim zelo varno.«

Pes je migal z repom in se smehljajal: »Prijatelji, če me boste za trenutek prenašali, vam bom povedal, zakaj se motite. Sprijazniti se moramo, da so ljudje tu zato, da bodo ostali in so nad nami. Za nas predstavljajo veliko nevarnost in zmotno je misliti, da se lahko borujemo z njimi ali jih preplašimo, zbežimo ali uničimo. Zaradi nas samih jim postanimo podobni in sklenimo z njimi zaveznitvo ter jim postanimo prijatelji. Jaz sem se odločil, da postanem domač z ljudmi. Ostal bom v njihovih domovih in jim služil, tudi če bom izgubil svojo svobodo, saj bom končno imel zagotovljeno prenočišče, hrano in mir. Glede teh stvari moramo biti praktični, prijatelji.«

Zadnji je spregovoril kameleon. Dvignil je glavo in ošabno pogledal bitja okoli sebe. »Kako se v vsem motite, ko govorite, kako jih prestrašiti, kako se z njimi bojevati, zbežati, kako se jim podrediti in se z njimi spoprijateljiti. Nobene teh stvari vam ni treba storiti, če sprejmete moj način. Jaz samo spremenim barvo glede na okolje. Ne skrbi me, kakšen sem in koliko istovetnosti imam. Važno je le, ali želiš rešiti svojo kožo ali ne.

Dve sestavini sta pomembni pri odzivanju na vsakršen težak položaj: samozavest in samospoštovanje. Samozavest tu pomeni, da hočemo, da drugi spoštujejo naše pravice. Samospoštovanje pa težnjo za tem, da nikoli ne bi drugim storili kaj takega, kar nočemo, da bi drugi storili nam.

Molitev:

Božji Duh, vodi me

O veliki Duh, katerega glas dojemam v vetrovih in katerega dih čutim v življenju vseh stvari okoli sebe, poslušaj me.

Prihajam pred tebe kot eden tvojih številnih otrok.

Jaz sem majhen in slaboten.

Potrebujem tvoje moči in modrosti.

Naj hodim po kraljestvu tvoje lepote

in moje oči naj vedno zrejo rdeči škrlat sončnega zahoda.

Moje roke naj častijo stvari, ki si jih naredil ti,

in moja ušesa naj slišijo tvoj glas.

Podari mi modrost, da bom mogel dojeti vsa tista spoznanja,

ki si jih moje ljudstvo naučil ti, in nauk,

ki si ga skril v vsak listič in v vsako skalo.

Prosim te za moč, vendar ne zato,

da bi se postavil nad svoje brate,

ampak zato, da bi mogel premagati največjega sovražnika – samega sebe.

Daj, da bom vedno pripravljen

s čistimi rokami in z odkritim pogledom stopiti pred tebe;

da bo mogel moj duh, ko bo moje življenje zašlo kot večerno sonce, brez sramu priti k tebi.

Oče združi nas (44)

Zgodba

Jana in Simon sta seveda uspešno opravila maturo in nadaljevala s študijem. Nista živela idealno življenje. Z odločitvijo, da bosta vzela evangelij resno, ni bilo konec težav in skušnjav. Še vedno sta bila ves čas v nevarnosti, da zaplujeta v isti smeri toka tega sveta in da popustita pod vabljivimi vplivi okolice.

Vsako poletje sta si vzela čas za duhovne vaje. Vedela sta, da svojih trdnih sklepov in odločitev ne bosta mogla izvrševati, če si vsaj enkrat na leto ne bosta temeljito napolnila baterije svojega srca. Kot zrel par sta si na duhovnih vajah vzela čas zase in ne drug za drugega. Tako sta se tudi, ko sta se poslavljalala od vseh ljudi, od prostora, od samega tedna ... poslovila srečna in ne s tesnobo in solzami. Duhovne vaje zanju ni bil teden, kjer je bilo vse idealno, kjer ju je vsak razumel, kjer je bil vsak prijazen z njima in kjer je potem neznansko težko oditi med navadne ljudi, ki jim bodo spet solili pamet. Pač pa sta jih vzela kot nekaj, kar jima bo pomagalo graditi prihodnost.

Jana in Simon sta skušala v življenju pomagati drug drugemu, se spodbujati in si vlivati korajžo. Res je, da sta morala vsak zase sprejeti odločitev, da ne bosta plula po površju, pač pa po globinah ... da ne bosta uporabljala jadralno desko, pač pa podmornico. To je bila odločitev vsakega posebej, a pri izvrševanju le-te sta si pomagala, ker sta vedela, da sta skupaj močnejša. Jana je potrebovala kar nekaj pogovorov, srečanj, kar nekaj lastnega razmišljanja, da je spoznala, kaj ji je takrat, tistega sobotnega večera na zabavi hotel povedati Simon, ko ji je razlagal o križu. Sedaj je razumela, da Bog ni iz sovraštva dopustil, da je njen oči alkoholik in da se z mammo ne razumeta. Pač pa, da je to njen križ, ki ji ga Bog pošilja, ker želi, da se nasloni nanj, in ne, da išče srečo drugod. Ko je Jana to spoznala in začela to bistvo krščanstva tudi živeti, bi lahko rekli, da je odrinila na globoko.

1. Osebna in skupinska refleksija celotnega tedna

Pogovorite se o celotnem tednu.

2. Povzetek temeljnih spoznanj

NA list papirja A4 udeleženci napišejo svoje misli o tem tednu na Uskovnici - kaj so pridobili, česa so se naučili in kako bodo naprej delali.

Nato vsakdo poda list v desno stran svojemu sosеду in prejme od levega soseda list! S svojim svinčnikom obkroži oziroma podčrta najboljše misli! POZOR: pri velime številu udeležencev ni dovoljeno veliko ččkati po listu.

Če želite lahko na zadnji strani naredite tudi dodatno možnost za sporočila udeležencu - lastniku lista in sicer se vsakdo na začetku podpiše na list in nato mu udeleženci pišejo sporočila poleg ocenjevanja idej.

EVALVACIJSKI LIST - Kaj bi odnesel domov v nahrbtniku in kaj bi pustil v hribih v košu!

Kaj bi to odnesel domov?

Kaj bi vrget v koš?

3. Zaključna molitev - pripravi animator

ČEŠČENJE KRIŽA OB DNEVU SPOKORNSOTI

Molitev

Moj Bog, pod težo svojih padcev kličem na pomoč,
prosim te, nauči me ljubiti,
nauči me odpuščati, da se bodo zacelile moje rane,
da si bo opomogel moj korak!

Želim slišati tvoj blagi glas, ki mi pravi:
»Odpusti in ti bo odpuščeno,
ljubi in boš ljubljen,
ljubi in čakaj, da bo tvoja ljubezen zrela za ljubezen.
Ne išči dvomov v sebi, ne išči strahov,
da se ti ne zarijejo v kosti.

Samo ljubi in odpuščaj!

Sprejemaj kar ti daje življenje,
In ne išči neviht pod jasnim nebom.
Zaupaj, če ljubiš, če ljubiš, verjemi!

Smej se, joči, ne išči besed, ne išči dokazov,
Le verjemi trenutkom, ki so Ljubezen..
Samo to je res: samo ljubezen, ki jo nosiš v sebi.
Če ljubiš, odpuščaj in v vsej polnosti boš začutil ljubezen,
po kateri hrepeniš!«

Moj Bog, nauči me moliti,
nauči me odpuščati, da ne bom obležal sredi poti.
Moj Bog, nauči me ljubiti!

Samo ti me resnično poznaš,
presodi, iskreno te prosim,
kolikokrat bom še moral pasti,
da bom začel živeti svoje življenje?

Rozi Ternik – Križev pot stran 14

Pesem

Klic naš se dviga (93)

Z Jezusom in Marijo na poti križa.

»Jezusa obsodijo na smrt«

Pred nami je tako znana podoba obsojenca.
Obsojen je in uklenjen, ker je morda postal nevaren za skupnost.
Morda zgolj zato, ker je drugačen. Morda zato, ker ogroža našo
gotovost in udobje.

Jezus stoji pred Pilatom. Molči. Ne brani se. Ko pa ga Pilat vpraša:
»Kaj si storil?«, odgovori: »Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na
svet, da spričam resnico. Vsak, kdor je iz resnice, posluša moj glas«
(Jn 18, 37-38)

Resnica, o kateri govori Jezus, ni nekakšna teorija, marveč tisti
odnos vdanosti in zaupanja v Očeta, ki vliva neuničljivo življenje.

Jezus živi iz tega življenja z Očetom, zato ga moč teme ne zadane.
Tudi Pilatova obsodba ne.

Ko se bližamo k Jezusu in živimo v skupnosti z njim, prejemamo tudi
mi njegovega Duha, duha svobode znotraj oblastnega sveta. Zato tudi
sami zmoremo prenesti nasprotje in obsodbo sveta.

»Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo« (Mt. 5,10)

Ko me svet obsoja, prezira, zaničuje, izrinja,...nisem več sam. Takrat sem v družbi blagrovanih: v družbi Petra in Janeza, Jakoba in Andreja in predvsem v družbi z njegovo materjo Marijo.

Zaradi tega hrepenim po Jezusovi resnici: po njegovi domačnosti z Očetom. V njej bom mogel sprejeti nasprotovanje in obsodbo sveta in se tako pridružil Gospodu, ki me vodi skozi temno dolino tesnobe v deželo večne ljubezni.

Križev pot Salve – stran 10

Jezus pade pod križem

Bog se je napotil po dolgem hodniku, ki mu ni in ni hotelo biti konca. Šel je po tekočih stopnicah, nato po tekočem traku, in občudoval domiselnost moderne tehnike, ki ljudem prihrani toliko truda.

Potem pa je na bližnjem zidu zagledal ogromen lepak, ki je potnike opominjal, da je po svetu na milijone otrok, ki stradajo, in vprašal je, čemu se z enako vnemo, kot skrbi za lastno udobje, ne lotimo reševanja nešteti stisk naše bližnje in daljne družine

To ga je vznemerilo dosti bolj kot nekoliko spotakljive reklame za žensko spodnje perilo, ki so, tako se mu je vsaj zdelo, zanimale predvsem moške.

Ko je Bog na začetku sveta ustvaril Evo, da bi osrečila Adama, je bila ta gola. In ko bi sodili po oblačilih, ki jih današnji »kreatorji« ponujajo kot najnovejšo žensko modo, bi mislil, da tkanine danes primanjkujejo prav tako kot ob začetku sveta...

V primerjavi s tem se je Bogu zazdelo, da tunika iz živalske kože, ki jo je po tisti nesrečni zgodbi z jabolkom napravil za Evo, sploh ni bila mini, ampak maxi! In vendar ji ni segla do kolen...

Bog je bil očaran vsakokrt, ko je izvedel, da je ljudem z dodajanjem umetne inteligence tej, ki jim jo je dal on, uspelo ukrotiti ujmo, nevarnost, bolezen, ali izumiti nove tehnologije in stroje, ki so na naš ljubi svet prinesli malo več veselja in pravice. In obratno je bil vselej žalosten, ko je videl, kako razvoj znanosti in tehnike zlorablajo za vojno, smrt in trpljenje nedolžnih...(1)

Gospod, ne moreš več.

Na tleh si, padca ni povzročila samo teža križa, apak tudi nakopičena utrujenost .

Tako tudi ponavljajoče se trpljenje uspava voljo.

Moji grehi, Gospod, nevarno uspavajo vest, prav hitro se privadim na zlo: tu premalo velikodušnosti, tam nezvestoba, malo kasneje prav navadna nespamet in moj pogled je zameglen, ne vidim več ovir, ne vidim več drugih na moji poti.(2)

Jezus sreča svojo mater

Niti sama ne vem kako. Nenadoma sva se srečala na poti na kalvarijo. Nikoli ne bom pozabila tistega prodornega pogleda svojega Sina. Kot da je izkal koga, ki bi razumel to nesmiselno obsodbo. Vsi so govorili, da je izdajalec naroda in da mora umreti po Mojzesovi postavi. Jaz sem Judinja in zame je bila postava ponos in svetinja. Srce se mi je trgalo. Gledala sem ga v oči in Mu dala vedeti, da je vse moje bitje z Njim, da sem ob Njem. Zlo je zavedlo ljudi, pa ne vidijo, da je on Božji Sin in Odrešenik sveta.

Žal mi je bilo, ker ljudje niso razkrinkali navidezno logiko sil teme. Toda, tudi moj Sin je bil prepričan, da grem skupaj z Njim do konca, da bi onstran smrti živel.

Potolažiti koga pomeni reči mu, da si z njim, da ga ne boš zapustil, da mu boš zvest. Z nekom ob sebi se je mogoče izogniti vsaki smrti in je mogoče oživetiti mrtvo dušo. Ljubezen je srce zvestobe. (3)

Gospod, pokaži mi svojo Mater Marijo: v očeh judi je brez pomena in brez moči, v očeh Boga pa soodrešiteljica.

Pomagaj mi hoditi med ljudmi, željan zvedeti za njihovo hudobijo in njihov greh.

Daj, da nikoli ne povestim oči.

Da nikoli ne zaprem svojega srca, da bom, ko bom sprejemal trpljenje sveta, trpel in zadoščeval, kot Marija, tvoja Mati.(2)

Jezusu odvzamejo obleko

Ko se vzpenjam na Kalvarijo za svojim sinom, se spominjam Simeonove napovedi:«Tvojo dušo pa bo presunil meč.» Zavrgli so Jezusa in ga krivično obsodili. Tepli so Ga, bičali, pljuvali v obraz, s trnovo krono so Mu okrvavili glavo, na ramena so Mu naložili težka bruna in z dvema razbojnikoma so Ga gnali na kraj križanja. Vzeli so mu čast, svobodo življenje. Njegovo dostojanstvo mečejo v blato, nasilno vlamljajo vrata v globine Njegove osebnosti in ga tako žele vsestransko razvrednotiti in izvreči iz sveta živih in zgodovine človeštva. (3)

Gospod, svojega nisi imel ničesar razen obleke.

Ta ti je bila ljuba, stkala ti jo je tvoja mati.

Pa še ta je bila odveč.

Samo eno je potrebno, Gospod: tvoj križ.

Tokrat so med vama padle vse ovire,

Prava kmalu se bosta mogla za vedno povezati kot dva zaročenca, in vidva, trgičen par, bosta rešila svet.!

Gospod, tako moram odložiti vse te svečane obleke, ki me v življenju ovirajo in me skrivajo pred tvojimi očmi.

Ta »imeti«, ki duši moje bitje in me ločuje od drugih.

Tudi moram, Gospod, v svojem življenju polagoma zamoriti vse, kar ni zvesto tvoji volji.

Vse to mi ni prav nič ljubo. Gospod, vedno je treba umirati.

Kako si zahteven.

Dam, ti pa hočeš še več.

Rad bi si pridržal kak nič, kak nič, ki bi se mi prilepil na kožo in ki se mu ne bi bilo treba odreči in ga darovati tebi.

Toda če hočeš vse, Gospod, vzemi vse.

Ti sam mi iztrgaj mojo zadnjo obleko, kajti dobro vem, da morem umreti, če si hočem zaslužiti življenje, kakor mora zrno strohneti, da dozori zlat klas.(2)

Jezus umre na križu

Trpeč stok je presekala Golgota, ko so dvignili mojega sina na križ. Tedaj mi je seglo v spomin: Oče mojega naroda, Abraham je daroval svojega sina Izaka, moj narod je daroval velikonočno jagnje, neštete daritve so bile darovane v jeruzalenskem templju. Sedaj se daruje edinstvena, Božja daritev, neomadeževano Jagnje, Božji sin in moj Sin.

Tako se je končalo suženjstvo, začelo pa se je splošno vračanje k Očetu.(3)

Še nekaj ur, še nekaj minut, še nekaj trenutkov.

Vidite, to je trajalo triintrideset let.

Triintrideset let si resnobno živel minuto za minuto.

Zdaj ne moreš več ubežati; tukaj si, prav na koncu svoje poti.

Na skrajnem robu si, visiš v prazno.

Storiti moraš še en korak, poslednji korak darovanja, poslednji korak življenja, ki vodi v smrt.

Gospod, še malo se potrudi, človeštvo je tukaj in, ne da bi se zavedalo, čaka na krik svojega Odrešenika.

Tvoji bratje so tu in te potrebujejo.

Tvoj Oče se sklanja in že steguje roke.

Gospod, reši nas!

Poglejte!

Zbral je življenje, kar ga je še ostalo v njem,
ohrabril je svoje trudno srce in počasi, z muko,
sam med nebom in zemljo, v strašni noči, nor, nor od ljubezni pustil,
da se je njegovo življenje dvignilo, pustil je, da je narastel greh sveta
prav do roba njegovih ustnic in z enim samim krikom daroval VSE.

»Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo!«

Kristus je pravkar umrl za nas.

Gospod, pomagaj mi umreti zate,
pomagaj mi umreti zanje..

Bog te ljubi takšnega, kot si!

Ali verjameš? Ali čutiš odgovor v svojem srcu?

Ali si še nekje na poti in iščeš Boga, pa ne veš, da je pri tebi in te ljubi...?

Bog te ima rad! Le odpri svoje srce in mu dovoli, da te objame s svojo toploto. Ustavi se za trenutek in prisluhni. Oddahni si in zajemi sapo.

Dovoli Svetemu Duhu, da se te dotakne s svojim mirom, da boš lahko odprl svoje srce!

Začutil boš srečo, ki bo prižgala izkrico tvojih oči. Rahlo valovanje v tvojih prsih, prepoznal boš ljubezen, prav takšno kot jo želiš in iščeš, pa ne veš, da jo ves čas nosiš v sebi.

Zaklenil si jo nekam na dno srca; ne pustiš ji, da bi zadihala in se razlila po tvojem srcu; ne pustiš ji, da bi naraščala, da bi žuborela.

V sebi nosiš ljubezen, pa sam ne veš zanjo. Pa bi bil lahko ves čas srečen. Neskončno srečen.

Morda se sprašuješ: »Če me ljubi, zakaj mi je potem naložil tolikšen križ? Če me zares ljubi, zakaj dopušča moje padce?« Morda si celo jezen nanj? Morda ga slepo iščeš in jočeš za njim?

Še vedno nisi prepoznal roke, ki te dviga in še vedno nisi prepoznal glasu, ki tolaži in vzpodbuja tvoje srce?!

Bog te ima rad!

Verjemi. Res se ne postavlja in ne baha, kot bi se drugi, ampak ti pomaga prikrito: po prijateljih, po tujcih, ki ti jih pošilja naproti. Nobenega trenutka ne zamudi, da ti nebi pomagal ali da ti nebi pokazal, da te ima rad.

Ne čakaj, da prideš na rob prepada! Odpri svoje srce zdaj! Okusi to čudovito ljubezen. Ne boj se, kajti Bog ti bo v svoji dobroti, ljubezni in odpuščanja dovolil, da ti postaneš res ti, da zaživiš v vsej svoji resnični svobodi in ljubezni.

»Dobri Bog, stopal sem ob tebi in tvojo Materjo, na vajinem križovem potu. Ob vama sem se učil ljubezni in ponižnosti.

Zato te izkreno prosim:

Moj Bog,

nauči me moliti,

nauči me odpuščati,

da ne bom obležal na sredi poti.
Moj Bog, nauči me ljubiti!

Pesem

SPOKORNO BOGOSLUŽJE

Uvodna pesem:

Voditelj: ...vas povabim na kratko križarjenje.

A: Prijetno, sveže jutro. Sedim ob obali, zatopljen v svoje misli. Pred menoj mirno morje, sem ter tja se kakšen val zaradi čolna zaleti ob pomol. Voda se razprši po pomolu. Opazujem kapljice kako letijo vse naokrog. Nenadoma se v meni prebudi pesem: »Jezus se ob morju ustavi, me pogleda,....«

Jezus se ob morju ustavi,...(zapojemo)

A: Pogled. Začutim, da me nekdo opazuje. Zdrznem se in se ozrem okrog sebe. Vidim skupino ljudi, ki si ogleduje ponudbe za vožnjo z ladjico. Še malo posedim, nato pa se odločim, da si jih tudi jaz ogledam. Toliko različnih poti! Kam naj grem? Kar nekam! Odločim se, da vstopim na krov prijetne, domače barčice, ki me bo popeljala na GLOBOLKO.

Odrini na globoko,...(zapojemo)

A: Usedem se na rob ladjice, ki se rahlo ziblje varno privezana ob pristan. Gledam naokrog. Še nekaj ljudi je stopilo na krov te majhne, lesene barčice.

B: Barčica je na našem potovanju CERKEV, ki vztraja v dobrem in slabem. Jaz sem potnik na tej ladji, sem njen član, sprašujem se: (vprašanja beri počasi z kratkimi intervali tišine)

Ali tudi jaz vztrajam na moji življenjski poti? Se sramujem svoje vere? Hodim redno k sveti maši? Redno obhajam zakramente? Spoštujem božje zapovedi? ...

A: Že v naslednjem hipu kapitan dvigne sidro in odplujemo. Odplujemo iz varnega zavetja na odprto, širno morje. V nov, popolnoma tuj svet. Sprva mi je neprijetno. Sam/a tam med tujimi ljudmi, ne da bi vedel/a za pot, sedim na barki. Ozrem se čez ograjico in se zazrem v morje. Širno morje, ki se razprostira pred nami.

B: Širno morje. NAŠE ŽIVLJENJE.

Kam gremo, grem? Kaj pričakujem? Česa me je strah? Česa se oklenem, ko se v meni pojavi tesnoba?

A: Zmedena od vseh teh vprašanj se ozrem okrog sebe. Vidim ljudi, ki uživajo v vožnji. Pustijo, da jim obraz boža hladen jutranji vetrič. Gospa nasproti se mi prijazno nasmehne, jaz pa nemo strmim v svojo smer.

B: NAŠI SOPOTNIKI.

Ali sem jaz pripravljena prisluhniti svojim prijateljem? Kakšen odnos imam do njih? Kako se obnašam do svojih vrstnikov, prijateljev? Jih zaničujem? Se iz njih norčujem? Jih obrekujem in širim lažne govorice? ...

A: Pogled mi pritegne gneča pri kapitanovi kabini. Okrog prijetnega starca, sivih las in brade, z mornarsko čepico, se je nabralo nekaj radovednih otrok. Z odprtimi očmi spremljajo vsak njegov gib, ga zasipajo z vprašanji, na katera pa nasmejana, z mirnim in hkrati navdušenim tonom odgovarja.

B: Kapitan. NAŠ OČE.

Mu zaupam? Tudi v vsakdanjem življenju? Mu sledim? Ob težavah zaupam horoskopu, raznim magijam, drugim veram? ...

A: Iz radovednosti se tudi jaz počasi približam kapitanovi kabini. Ob krmilu stoji majhen deček in nenehno pogleduje proti vrtečemu se kolesu.

B: Krmilo. NAŠA VEST.

Kako jo oblikujem? Se udeležujem mladinskih srečanj v moji župniji? Berem knjige z leposlovno vsebino? Sem kot animator birmanskih skupin vzor mladim? ...

A: Na drugi strani se oglasi nežen dekliški glas in povpraša po napravi, z dolgo nihajočo se iglo. »To je kompas«, ji prijazno odvrne starec. »Z njo si pomagam določiti smer, kam bomo pluli in vedno kaže v pravo smer.«

B: Kompas. SVETO PISMO.

Ga redno prebiram? Ga sploh vzamem v roke? Prisluhnem Jezusu in njegovim besedam? ...

A: Vrnem se na svoje mesto, k ograjici. Na nebu je že zdavnaj ugasnila zadnja zvezda. Zvezda, ki nas je v prijetnem jutru pospremila na pot.

B: Zvezda. MATI MARIJA.

Mi je kot mati zgled? Jo želim? Preklinjam? Spoštujem svoje starše? Jim pogosto ugovarjam? ...

A: Za kratek čas nas je obsijalo toplo sonce. Žarki so padli na našo ladjico, vonj po morski vodi me je opajal. Nočem pozabiti tega trenutka. Veselje, radost, neizmerna hvaležnost. Le za kratek čas. Na nebu se je pojavil črn, grozeč oblak. Jasen, topel dopoldan je v trenutku postal teman, grozeč. Barčica se je zazibala na vodni gladini. Gledam čez ograjo. Valovi. Kot bi se morje razjezilo, se valovi en za drugim zaletavajo v našo ladjico. Nekateri sopotniki so prebledeli. Postal jim je slabo.

B: Valovi. KREPOST.

Se obračam po vetru? Hodim na žurke, v disko? Se opijam ali uživam drogo? ...

A: Valovi še naprej zibajo našo barko. Zaradi razburkanega morja so se skrile vse ribe, ki so do sedaj potovale z nami. Poiskale so si zavetje med skalami na dnu morja. A te skale so lahko tudi nevarne, saj jih razburkano morje spretno skriva.

B: Čeri. ZLO, GREH.

Sem se pripravljen čemu odpovedati ali si rečem le enkrat se živi?

A: Da se izognemo odprtemu morju z grozečimi in penečimi se valovi, se zatečemo v zavetje otoka. Sama golota. Nobenega življenja, le sem ter tja majhen grmiček in nekaj osušenih bilk trave. Plujemo dalje. Na enkrat zagledam veliko peščino, ki se spušča proti morju. Kako se lepo staplja v morje. Morje, pesek- plaža. A za našo ladjico še ena grozeča nevarnost. Bomo nasedli?

B: Sipine, peščine. VERSKA BREZBRIŽNOST.

Menim da Boga ne potrebujem? Sem zadosten sam sebi? Poskrbim zase, za druge pa mi ni mar? Sem dejaven v župniji? Kritiziram storjene reči, sam pa ne pripomorem k njihovememu izboljšanju?....

A: Ne kapitan je več morskim pastem: valovom, čerem, peščinam. Kaj pa vetru? Vetru, ki je sprožil te valove in jih lahko vsak trenutek še bolj razbesni?

B: Veter. NAŠE STRAST IN GREŠNA NAGNENJA.

Napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza, lenoba?

A: Ko se med razmišljanjem ozrem po sopotnikih vidim zaskrbljene obraze. Nekje daleč v spominu mi odzvanjajo besede s Sv. pisma (LK 8, 22-25)

Bere duhovnik: *Nekega dne je s svojimi učenci stopil v čoln in jim rekel: »Peljimo se na drugo stran jezera!« In so odrinili. Med tem, ko so se peljali je zaspal. Nad jezero pa je prihrumel silen vihar. Čoln je zajemal vodo in bili so v nevarnosti. Pristopili so, ga prebudili in rekli: »Učenik, Učenik, potapljam se!« Vstal je, zapretil vetru in valovom. Polegli so se in nastala je tišina. Nato jim je rekel: »Kje je vaša vera? « Obšel jih je strah in začudeni so govorili med seboj: » Kdo neki je ta, da ukazuje celo vetrovom in vodi, in ga ubogajo?«*

Kje je moja, naša vera? Vera, da nas bo kapitan varno pripeljal v pristan. Ko smo stopili na barko, nismo pričakovali viharja, temveč mirno in prijetno plovbo. Slišim otroka, da želi na kopno. Tudi drugi komaj čakamo, da zapeljemo v zavetje pristanišča. Naenkrat se nam odpre pogled nanj. Vsi si olajšano oddahnemo. Še malo. Pisk trobente, pomol- varno zavetje. Ko stopim na kopno, se počutim varno. Od vsega razburjenja se usedem na klopco, kjer se je začelo moje potovanje. In se še enkrat ozrem nanjo. To potovanje mi bo za vedno ostalo v spominu.

B: Ob barčici, morju, vetru, valovih, smo vstopili v naše življenje in pogledali kako živimo. Izprašali smo si našo vest. Sedaj pa prosimo našega Očeta odpuščanja in se iskreno pokesajmo. (sledi kesanje)

Voditelj: Na barčici je v viharju prevladovala tišina. Sedaj tudi jaz vas povabim, da preživimo popoldan v tišini.

Za konec zapojemo pesem: Po širnem svetu, (namesto svetu pojemo morju).

USKOVNICA 2002

molitev pred in po jedi

NEDELJA VEČERJA

PRED JEDJO

Gospod, zopet si nas zbral pod to streho, da bi preživel te dneve skupaj kot ena velika družina – v sreči, veselju in medsebojnem prijateljstvu. Blagoslovi to naše skupno druženje in hrano, ki jo bomo použili, da bo naše telo pripravljeno, da odrine na globoko, iskrat bisere v školjkah našega življenja. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Gospod Jezus, hvala Ti za hrano, ki bo okrepila naše telo. Usmili se vseh, ki so lačni kruha in ljubezni. Odpri nam srce in roko, da bomo tudi mi pripravljeni deliti. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Slava Očetu...

Marija pomoč kristjanov...

PONEDELJEK ZAJTRK

PRED JEDJO

Gospod, tudi to jutro si nas zbral pri skupni mizi, da bi nas nasitil in dal moči za telesno in duhovno delo. Od daleč smo prišli, iz različnih krajev, mnogi se med seboj še ne poznamo. Pomagaj nam, da bi ta dan in vse ostale dni našega druženja tu na Uskovnici, preživel v Tvoji milosti in Tvoji ljubezni. Združi nas v eno veliko družino, da bomo drug ob drugem čutili Tvoj pogled, Tvoj nasmeh, Tvojo iskreno ljubezen. Gospod Bog, blagoslovi to hrano in tudi nas, da Ti bomo zvesto služili.

Slava Očetu,...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Gospod Jezus, prišel si k učencema, ki sta te spoznala po lomljenju kruha. Hvala ti za hrano, ki nas je okrepila. Ostani z nami, da bomo varni, veseli in srečni. Amen.

Zdrava Marija...

Marija pomoč kristjanov...

PONEDELJEK KOSILO

PRED JEDJO

Gospod Jezus, preslabi smo, da bi se mogli sami zveličati. Zato nam pridi na pomoč s svojim blagoslovom in usmerjaj veter v jadra naše barke. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Oče, spet si nas nahanil po svoji veliki dobroti. Hvala Ti, da siti odhajamo od te mize. Naj v moči hrane, ki smo jo zaužili, v popoldnevu, ki je pred nami, storimo čimveč dobrega. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Slava očetu...

Marija pomoč kristjanov...

PONEDELJEK VEČERJA

PRED JEDJO

Gospod Jezus, v svoji dobroti si nas povezal v prijetno skupnost, v kateri so se že spletle nitke prijateljstva. Podeli nam svoj blagoslov in svoj mir, da te bomo vedno slavili in se veselili vsega, kar nam podarjaš. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Gospod, nasitil si nas in okrepčal. Hvala Ti. V kruhu je ena sama velika zapoved: živeti! Daj nam moči in volje, da ga bomo znali razdajati slehernemu, ki bo potrkal na naše duri.

Slava očetu...

Marija pomoč kristjanov...

TOREK ZAJTRK

PRED JEDJO

Nebeški Oče, Tvoj Sin nam je naročil, naj se namesto za minljivo jed trudimo za jed, ki ostane za večno življenje. Blagoslovi to hrano in daj, da bomo vedno prav cenili in uporabljali zemeljske dobrine ter z vsem srcem iskali in ljubili nebeške. Po Kristusu našemu Gospodu.

Slava Očetu...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Gospod, hvala Ti, da nam vsak dan napolniš mize z raznimi dobrotami. Naj se veselje in sreča naseli v naša srca, naj iz naših oči sije Tvoja dobrota.

Slava očetu...

Marija pomoč kristjanov...

SREDA ZAJTRK

PRED JEDJO

Gospod, danes še posebej potrebujemo moč za premagovanje naporov, ki nas čakajo ob vzponu na _____. Blagoslovi nam današnji zajtrk, naj v moči te hrane drug drugemu polepšamo dan.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Gospod Jezus, hvala ti za hrano, ki nas krepi in poživlja. Zdaj pa te prosimo še za tvoj blagoslov, da bo naše življenje odsev Tvoje neskončne ljubezni. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Slava očetu...

Marija pomoč kristjanov...

ČETRTEK ZAJTRK

PRED JEDJO

Dobri Oče! Zahvaljujemo se ti za Tvojega Sina, ki je svojim učencem pripravil obed na obali. Razveselili so se srečanja z njim. Nakloni tudi nam svojo milost, da bomo to hrano zaužili v veselju zaradi srečanja s Tvojim sinom. Amen.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Gospod Jezus, hvala za telesno jed, ki krepi naše telo. Daj kruha lačnim, zapuščenim, brezdomcem, otrokom in vsem, ki životarijo v bedi. Hvala Ti, da vsak dan znova skrbiš za nas.

Oče naš...

Marija pomoč kristjanov...

ČETRTEK KOSILO

PRED JEDJO

Gospod Bog! Ti uslišiš vsakega, ki zaupno kliče k Tebi. Blagoslovi to hrano, ki jo bomo po tvoji dobroti zaužili in nas razsvetli, da bomo vedno spoznavali tvojo ljubezen do nas. Naj med nami vlada mir, edinost in razumevanje. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Oče, zahvaljujemo se ti za to skupno kosilo. Ti si nas ustvaril in nas priklical v življenje. Varuj nas, da bomo lahko krmarili med valovi vsakdanjega življenja.

Oče naš...

Marija pomoč kristjanov...

ČETRTEK VEČERJA

PRED JEDJO

Blagoslovi, Gospod, to hrano, ki so jo pripravile pridne roke iz sadov tvojega stvarstva. Naj se po njej utrjujeta v nas moč in veselje. Blagoslovi vsakega izmed nas, da bi nas ti dnevi Uskovniškega srečanja notranje obogatili za vsakdanje življenje.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Gospod Jezus, tudi danes, kot že mnogokrat doslej ti želimo reči preprosto besedo HVALA, da skrbiš za nas, da smo tvoji otroci. Naj čutimo to tvojo bližino tudi v današnjem večeru. Ostani z nami kot naš Prijatelj.

Slava očetu...

Marija pomoč kristjanov...

PETEK ZAJTRK

PRED JEDJO

Dobri Bog, blagoslovi to jed, ki naj nas vedno usmerja in spominja na Tvoj največji dar, na učlovečenje Tvojega sina, našega Odrešenika, ki s teboj živi in kraljuje vekomaj. Amen!

Slava Očetu, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Gospod Jezus, hvala Ti za okusne ljudi in dobre ljudi, ki vse te dni skrbijo za nas. Še bolj kot kruha pa smo lačni tvoje neskončne ljubezni. Daj nam moč, da jo podarimo tudi svojim bližnjim.

Slava očetu...

Marija pomoč kristjanov...

PETEK KOSILO

PRED JEDJO

Gospod, naj se tvoj blagoslov razlije tudi na današnje kosilo. Blagoslovi pa tudi nas, da bi v današnjem popoldnevu, ko bomo še posebej pogledali v svoje srce,

znali videti naše slabosti in s trdnimi sklepi, da se želimo poboljšati, odrinili na globoko.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Dobri Bog, nahranjeni po Tvoji dobroti, se ti zahvaljujemo za okusno kosilo. Naj v moči te hrane obogatimo dan, sebi in bližnjim, s katerimi se bomo srečevali. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Slava očetu...

Marija pomoč kristjanov...

SOBOTA ZAJTRK

PRED JEDJO

Gospod Bog! V tebi je polnost vsega dobrega. Blagoslovi nam ta obed in ostani z nami tudi v današnjem dnevu. Amen.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

Gospod Jezus, hvala Ti za hrano, ki smo jo prejeli. Pomagaj nam, da se bomo vsak dan znova zavedali, da vse to prejemamo od tebe.

Slava očetu...

Marija pomoč kristjanov...

SOBOTA KOSILO

PRED JEDJO

Gospod, zbral si nas pod to streho, da smo teden dni preživeli kot ena velika družina – v sreči, veselju in medsebojnem prijateljstvu. Blagoslovi to hrano, ki jo bomo použili, da bo naše telo pripravljeno, da odrine na globoko, v vsakdanje življenje, iskrat biserov našega življenja. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Zdrava Marija, ...

Marija pomoč kristjanov...

PO JEDI

O moj Gospod bodi zahvaljen.(4x)

Za vse stvari okoli mene,

za ljubi svet in toplo sonce,

za veter svež in svetle zvezde,

za ognja žar in čisto vodo.

O moj Gospod bodi zahvaljen. (4x)

Slava očetu...

Marija pomoč kristjanov...

